

ГЛАВА 1

Усетих страха ѝ, преди да чуя писъците ѝ. Кошмарът ѝ запулсира в мен, изтръгвайки ме от съня ми, свързан с плаж и някакъв готин тип, който разтриваше плажно масло по кожата ми. Образите – нейните, а не моите – се натрапиха в съзнанието ми: пламъци и кръв, миризма на дим, смачкани ламарини на кола. Картините ме обсебиха, задушиха, докато някаква все още рационално мислеща част от ума ми се опитваше да ми припомни, че това не е моят сън.

Събудих се трепереща. По потното ми чело бяха полепнали дълги кичури черна коса.

Лиса лежеше в леглото си, като се мяташе и крещеше. Скочих от моето и забързано прекосих двата метра, разделящи леглата ни.

– Лис! – извиках и я разтърсих. – Лис, събуди се.

Писъците ѝ стихнаха, изместени от приглушени стенания.

– Андре – простена тя. – О, Господи.

Помогнах ѝ да се надигне.

– Лис, ти вече не си там. Събуди се.

След няколко мига очите ѝ се разтвориха и на слабата светлина видях, как в тях започнаха да се появяват проблясъци на съзнанието ѝ. Учестеното ѝ дишане се успокои, тя се наведе към мен и отпусна глава на рамото ми. Обвих ръката си около раменете ѝ, а с другата я погалих по косата.

– Всичко е наред – заговорих нежно. – Всичко.

– Сънувах нещо.

Richelle Mead
VAMPIRE ACADEMY
Copyright © 2007 by Richelle Mead

© Диана Кутева, превод, 2009
© Антония Мечкуева, оформление на корицата, 2009
© Издателство „Ибис“, 2009

ISBN 978-954-9321-22-7

– Да. Зная.

Няколко минути останахме така смълчани една до друга. Когато усетих, че се поуспокои, се пресегнах към нощното шкафче между леглата и включих лампата. Светеше слабо, но нито тя, нито аз се нуждаехме от по-силно осветление. Подплашен от светлината, нашият съквартирант, котаракът Оскар, скочи върху перваза на прозореца.

После слезе оттам, но ме заобиколи отдалеч – поради някаква причина животните не харесват дампириите – скочи върху леглото при Лиса, потри глава в нея и нежно замърка. Животните нямат проблеми с мороите, а пък специално към Лиса бяха особено привързани. Тя се усмихна и го почеса по брадичката. Усетих, че почти се е успокоила.

– Кога се храни за последен път? – попитах аз, докато се вглеждах в лицето ѝ. Светлата ѝ кожа беше по-бледа от обичайното. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и изглеждаше слаба и крехка. Тази седмица в училището беше доста напрегната и не можех да си спомня кога за последен път ѝ бях дала от кръвта си. – Беше май... преди повече от два дни, нали? Или три? Защо не си ми напомнила?

Тя сви рамене, като отбягна погледа ми.

– Беше заета. Не исках да...

– Зарежи това – прекъснах я, като се наместих по-удобно. Нищо чудно, че изглеждаше толкова слаба. Оскар, който не искаше да го доближавам, скочи на пода и се върна при прозореца, откъдето можеше да ме следи от безопасно разстояние. – Хайде. Да го направим.

– Роуз...

– Хайде. Ще се почувстваш по-добре.

Извих глава и отметнах косата си назад, за да оголя врата си. Видях, че тя се поколеба, ала откритият ми врат и това, което ѝ предлагаше, бе твърде неустойимо. По лицето ѝ се изписа глад. Устните ѝ се разтвориха леко, разкривайки кучешките ѝ зъби, които тя обикновено криеше, когато живееше сред хората. Тези кучешки резци контрастираха странно с останалите ѝ черти. С прелестното си лице и с нежната си руса коса тя приличаше повече на ангел, отколкото на вампир.

Щом зъбите ѝ се доближиха на един дъх разстояние до оголената ми кожа, усетих как сърцето ми заби бясно от смесените чувства на страх и трепетно очакване. Мразех се заради това усещане, но нищо не можех да сторя. Това бе слабост, на която не можех да устоя.

Зъбите ѝ се впиха в мен, силно, остро, а аз извиках от краткото болезнено пронизване. После болката стихна, заменена от прекрасната и неповторима наслада, разляла се по тялото ми. Беше по-хубаво от замайването от алкохола, от блаженството на наркотика. Беше по-добре и от секс дори – или поне така си представях, тъй като никога не съм го правила. Това беше нещо като воал от най-чистото и прекрасно удоволствие, който те обгръща, който ти обещава, че навсякъде и всичко в този свят ще бъде наред. Сега и завинаги. Химията на слюнката ѝ отпуси прилив на ендорфини в мен и аз загубих представа за света около мен, забравих коя съм.

Но после за жалост всичко свърши. Беше продължило по-малко от минута.

Тя се отдръпна, изтри устните си с ръка и се вгледа изпитателно в мен.

– Добре ли си?

– Аз... да. – Отпуснах се на леглото, замаяна от загубата на кръв. – Имам нужда само да поспя. Добре съм.

Бледозелените ѝ нефритени очи ме следяха загрижено. Тя се надигна от леглото.

– Отивам да ти донеса нещо за ядене.

Протестите ми замряха на устните ми, и тя излезе, преди да пророня и дума. Вълнението от ухапването ѝ бе намалало, щом тя се откъсна от мен, но част от него остана във вените ми и усетих как глупава самодоволна усмивка разцъфтя на устните ми. Извърнах глава и погледнах към Оскар, който още седеше на перваза на прозореца.

– Не знаеш какво пропускаш – осведомих го.

Вниманието му обаче беше привлечено от нещо навън. Присви се и черната му козина настръхна. Опашката му започна неспокойно да се върти.

Усмивката ми се стопи и се надигнах с мъчително усилие. Светът се завъртя пред очите ми и аз изчаках, докато всичко

отново си дойде на мястото, преди да стана. Когато най-последно си дойдох, отново ми се зави свят. Все пак имах достатъчно сили, за да се довлека до прозореца и да надникна навън заедно с Оскар. Той ме измери с подозрителен поглед, сетне се отдалечи на известно разстояние от мен и отново се върна към заниманията си.

Щом се надвесих от прозореца, необичайният за Портланд по това време на годината много топъл бриз разроши косата ми. Улицата, сравнително спокойна, тънеше в мрак. Беше три през нощта. Тъкмо времето, когато кампусът най-последно утихваше или поне донякъде. Къщата, която обитавахме през последните осем месеца, по-точно една стая под наем, се намираща на една от главните улици в града, с нижешите се в редица стари сгради в най-различни стилове. Уличните лампи едва мъждукаха, сякаш в следващия миг ще изгорят. Но все пак бе достатъчно светло, за да мога да различа очертанията на колите и сградите. Затова сега можех да видя дърветата и храстите в двора.

И силуета на един мъж, който ме наблюдаваше.

От изненада се дръпнах рязко назад. Фигурата стоеше до едно дърво в нашия двор само на десетина метра от прозореца ни. Беше толкова близо, че ако хвърлех нещо по него, щях да го улуча. И със сигурност достатъчно близо, за да види какво бяхме направили двете с Лиса преди малко.

Сенките го прикриваха така плътно, че въпреки острото си зрение не успях да различа чертите му, освен височината му. Беше висок. Наистина много висок. Остана там само за миг, едва различим в тъмното, след което отстъпи назад и изчезна сред сенките, хвърляни от дърветата в далечния край на двора. Бях почти сигурна, че зърнах още някого там близо, който се присъедини към него, преди мракът да погълне непознатата двойка.

Които и да бяха тези двамата, Оскар не ги хареса. Като не броим мен, той обикновено се сприятеляваше с повечето хора и настръхваше само щом подушеше непосредствена опасност. Онзи непознат отвън с нищо не заплашваше Оскар, но котаракът долови нещо, което го изправи на нокти.

Нещо подобно на това, което усещаше в мен.

Обзе ме вледеняващ страх и почти – но не съвсем – изтри прекрасното блаженство от ухапането на Лиса. Отдръпнах се от прозореца и грабнах джинсите, които намерих захвърлени на пода, като едва не се спънах и не паднах, докато ги нахлузвах. След това грабнах палтото си, както и палтото на Лиса заедно с портмонетата ни. Обух първите обувки, които се изпречиха пред очите ми, и се втурнах към вратата.

Заварих я в тясната кухня на долния етаж да рови в хладилника. Един от съквартирантите ни, Джереми, седеше на масата, подпрял чело с ръка, вторачил тъжен поглед в учебника по висша математика. Лиса ме изгледа изненадано.

– Не биваше да ставаш.

– Трябва да тръгваме. Веднага.

Очите ѝ се разшириха и след още един миг пробляснаха – знак, че ме е разбрала.

– Ти... наистина ли? Сигурна ли си?

Кимнах. Не можех да ѝ обясня защо бях толкова сигурна. Просто го знаех.

Джереми ни следеше с любопитство.

– Какво не е наред?

Внезапно ме осени едно хрумване.

– Лиса, вземи ключовете на колата му.

Погледът му се местеше от едната към другата.

– Ама вие какво...

Без капка колебание Лиса пристъпи към него. Страхът ѝ се преля в мен чрез нашата телепатична връзка, но имаше и още нещо: нейната непоколебима вяра, че аз ще се погрижа за всичко, че ще бъдем в безопасност. Надявах се, че заслужавам това доверие.

Тя се усмихна широко и впи поглед в очите му. За миг Джереми остана няма загледан в нея и все още смутен. И тогава видях как тя го покори напълно. Очите му се замъглиха и той вече я съзерцаваше с неприкрито обожание.

– Трябва да вземем назаем колата ти – обясни му тя с нежен тон. – Къде са ключовете ти?

Той се усмихна, а аз потръпнах. Аз винаги можех да устоявам на внушението, но усещах ефекта му, когато бе насочено към друга личност. През целия ми живот ме бяха учили, че из-

ползването му е грях. Джереми бръкна в джоба си и измъкна ключовете, закрепени към дебела червена връзка.

– Благодаря ти – каза Лиса. – А къде е паркирана?

– Надолу по улицата – отвърна той с все още замечтан тон. – На ъгъла. До Браун. – Това означаваше, че е на четири преки отгук.

– Благодаря ти – повтори тя и се обърна. – Веднага щом си тръгнем, искам от теб отново да се заемеш с ученето. Забрави, че тази вечер си ни виждал.

Той кимна послушно. Останах с впечатлението, че ако бе поискала, заради нея би скочил от някоя скала в пропаст. Всички човешки същества са податливи на внушения, но Джереми явно бе дори по-слаб от повечето хора. Коего в момента бе добре дошло за нас.

– Хайде – подканих я аз. – Трябва да тръгваме.

Излязохме навън и се насочихме към ъгъла, който Джереми ни бе посочил. Още бях замаяна от ухапването и леко залитах, затова не можех да се движа толкова бързо, колкото ми се искаше. На няколко пъти Лиса ме улови за ръката, за да не падна. През цялото време завладелият я страх се пренасяше неудържимо от нейното съзнание в моето. Положих всички усилия, за да го пропъдя. Имах собствени страхове, с които трябваше да се преборя.

– Роуз... какво ще правим, ако ни хванат? – прошепна тя.

– Няма да успеят! – отвърнах яростно. – Няма да им позволя.

– Но ако все пак ни открият...

– И преди са ни откривали. Само че не успяха да ни заловят. Просто ще отидем с колата до гарата и ще се качим на влака за Ел Ей. Ще изгубят следите ни.

Постарах се да прозвучи лесно. Винаги така правех, макар че никак не беше лесно да бягаме от хората, с които бяхме израснали. Правехме го от две години, криехме се както можем и просто се стараехме да завършим гимназия. Току-що бе започнала последната ни учебна година и да живеем в кампуса, ни се струваше безопасно. Бяхме толкова близо до свободата.

Тя не каза нищо повече и аз усетих как доверието ѝ в мен

отново се усили. Винаги така ставаше между нас. Аз бях тази, която взимаше решенията и действаше, макар и понякога доста безразсъдно. Тя беше по-разумната, повече обмисляше нещата и ги анализираше най-подробно, преди да се реши да предприеме нещо. И двата стила си имаха своите предимства, но в този момент се налагаше да се рискува колкото и да изглеждаше безразсъдно. Нямахме никакво време за колебание и протакане.

Лиса и аз бяхме най-добри приятелки още от детската градина, където учителката ни сложи една до друга за уроците по писане. Да караш петгодишни деца да произнесат буква по буква сложни имена като Василиса Драгомир и Роузмари Хатаусей, си беше повече от жестоко, така че ние – по-скоро аз – реагирахме както бе редно. Бях запратила учебника си по учителката и я бях нарекла фашистко копеле. Не знаех какво точно означават тези думи, но пък знаех как се улучва движеща се мишена.

Оттогава двете с Лиса бяхме неразделни.

– Чу ли това? – внезапно попита тя.

Отне ми само няколко секунди, за да схвана това, което нейните по-изострени сетива вече бяха доловили. Стъпки, при това забързани. Оставаше ни да преминем още две пресечки.

– Трябва да тичаме – изрекох аз, като я улових здраво за ръката.

– Но ти не можеш да...

– *Бягай.*

Трябваше да напрегна всеки грам от волята си, за да не припадна наред тротоара. На тялото ми никак не му се искаше да бяга след загубата на кръв или докато все още бе заето с преработването на слонката ѝ и ефекта от нея. Ала аз запоядах на мускулите си да престанат с номерата и да следват плътно Лиса, докато стъпките ни отекваха по бетона. Обикновено успявах да я надбягам без много усилия – още повече, че сега беше боса – но тази нощ тя бе тази, която ме поддържаше да не рухна.

Преследващите ни стъпки ставаха все по-шумни и отекваха все по-близо. Черни звезди затанцуваха пред очите ми. В далечината пред нас се показаха очертанията на зелената хон-

да на Джереми. О, Господи, само ако можехме да се доберем до нея...

На три метра пред колата един мъж изскочи от нищото и ни препречи пътя. Ние спряхме рязко, аз политнах, но избутах Лиса назад, без да пускам ръката ѝ. Това бе той, непознатият, когото бях видяла да ме дебне от улицата. Беше по-възрастен от нас, може би двадесет и пет годишен и вероятно висок към метър и деветдесет и осем или два метра. Е, при други обстоятелства – да кажем, ако не се опитваше да възпре отчаяното ни бягство – бих могла да реша, че е адски готин. С кестенява коса, дълга до раменете, вързана отзад на опашка. Тъмноклафяви очи. Дълго кафяво палто.

Но сега никак не ми беше до неговия чар. Беше само едно препятствие, препречващо пътя ни към свободата. Стъпките зад гърбовете ни се забавиха и аз знаех, че преследвачите са ни уловили в капан. Забелязах как от двете ни страни се раздвижиха още фигури, още хора пристъпиха към нас двете. Господи. Бяха изпратили почти една дузина пазители, за да ни върнат. Не можех да повярвам. Дори самата кралица не пътуваше с толкова много придружители.

Паникьосана, неспособна да контролирам докрай разсъдъка си, действах само по инстинкт. Притиснах се до Лиса, издърпах я зад мен, та да е по-надалеч от мъжа, който явно бе техният водач.

– Остави я – изръмжах. – Да не си я докоснал.

Изражението на лицето му си оставаше неразгадаемо, но поне протегна ръце – нещо като успокоителен жест, сякаш бях побесняло животно, което трябваше да бъде укротено.

– Нямам намерение да...

Пристъпи крачка напред. Вече беше прекалено близо.

Нападнах го, като приложих хватка, която от две години не бях използвала, откакто двете с Лиса бяхме избягали. Този ход бе глупав, просто една реакция, породена от инстинкта и страха. И освен това безнадежден. Той бе опитен пазител, а не някой новак, току-що завършил обучението си. Пък и не беше слабак, нито неопитен боец.

И да, наистина беше бърз. Бях забравила колко бързо могат да реагират пазителите, как пъргаво могат да отска-

чат и да нападат като кобри. Халоса ме небрежно, както се отпъжда досадна муха, като ръцете му се блъснаха в мен и ме изтласкаха назад. Не мисля, че искаше да ме удари много силно – вероятно защото не искаше да ме убие, – но недостатъчната координация на движенията ми възпрепятства способностите ми да реагирам. Не успях да запазя равновесие и прегъната на две, политнах към тротоара. Щеше да ме заболи. *Доста.*

Само че не паднах.

Също тъй бързо както блокира атаката ми, мъжът се протегна и ме улови за ръката, за да ме задържи изправена. Щом се закрепих на нозете си, забелязах, че се загледа в мен – или по-точно във врата ми. Още дезориентирана, не успях да направя каквото трябваше. После, но за съжаление бавно, свободната ми ръка се вдигна, опря се до гърлото ми и леко докосна раната, която Лиса ми бе направила преди малко. Като отдръпнах пръстите си, видях по тях полепнала хлъзгава гъста кръв. Смутена, разтърсих глава, за да закрия лицето си с коса. Косата ми е гъста и дълга и напълно скрива врата ми. Оставям я дълга именно с тази цел.

Тъмните очи на мъжа се задържаха за миг повече, отколкото бе необходимо, върху следата от ухапването, след което се впиха в моите. Пресрещнах погледа му с предизвикателна гримаса и се изскубнах от хватката му. Той ме пусна, макар да знаех, че ако искаше, можеше да ме държи така цяла нощ. Като се опитвах да се преборя с главозамайването и прилошаването, аз отново се обърнах към Лиса, готова да се впусна в нова атака. Внезапно ръката ѝ улови моята.

– Роуз – изрече тя тихо. – Откажи се.

Отначало нейните думи не ми повлияха, но постепенно в съзнанието ми започнаха да проникват успокояващи мисли благодарение на връзката между нас. Не беше точно внушение – тя никога не го използваше спрямо мен – но имаше ефект, още повече че ние бяхме в безнадеждна ситуация заради тяхното числено превъзходство, пък и те бяха по-добри бойци. Дори и аз осъзнах, че нямаше смисъл да се съпротивлявам. Напрежението изчезна от тялото ми и останах така, с провиснали рамене, напълно победена.

Доловил примирението ми, мъжът пристъпи напред, посветил сега цялото си внимание само на Лиса. Лицето му си оставаше съвършено спокойно. Леко ѝ се поклони и дори изглеждаше грациозен, което ме изненада, имайки предвид височината му.

– Казвам се Дмитрий Беликов – представи се той. Долових лек руски акцент. – Принцесо, дошъл съм, за да ви отведе обратно в академията „Свети Владимир“.

ГЛАВА 2

Въпреки че от все сърце го ненавиждах, не можех да отрека, че Дмитрий Бел-еди-кой-си беше адски умен тип. След като ни отведоха до летището и натовариха на частния самолет на Академията, му бе достатъчен само един поглед към нас двете, докато си шепняхме, за да се разпореда веднага да ни разделят.

– Не им позволявайте да си говорят – предупреди той пазителите, които ни ескортираха до задната част на самолета. – Ако останат без надзор само за пет минути, веднага ще измислят план за бягство.

Изгледах го надменно и се отдалечих назад по пътеката. Макар и той да не го знаеше, ние вече бяхме обмислили план за бягство.

Както се очертаваше засега, нещата хич не изглеждаха добре за нас. След като се озовахме във въздуха, шансовете ни за бягство рязко спаднаха. Дори и да се случеше някое чудо, да речем аз някак си да съумея да се справя с всичките десетина пазители, пак щеше да остане проблемът с измъкването от самолета. Предполагах, че на борда има парашути, но беше малко вероятно да оцелеем дори и да успееш да се оправя с някой от тях, тъй като, доколкото виждах през илюминатора, щяхме да се приземим накъде сред Скалистите планини.

Не, нямаше начин да се измъкнем от този проклет самолет, докато не кацнем нейде сред затънтените гори в Монтана. Следователно трябваше да измисля нещо друго, за да

преодолея магическите стражи на Академията, както и пазителите, които бяха поне десетина пъти повече. Да бе. Нищо и никакъв проблем.

Въпреки че Лиса седеше отпред с руснака, страхът ѝ ме обливаше на вълни, бумтеше в слепоочията ми като удари с чук. Загрижеността ми за нея измести яростта ми. Не биваше да я върнат там, не и на онова място. Питам се дали Дмитрий би се поколебал, ако можеше да почувства това, което чувствах аз, и ако знаеше това, което знаех аз. Вероятно не. Пък и никак не му пукаше.

В този миг емоциите на Лиса се усилиха толкова много, че изпитах объркващото усещане, че седя на мястото ѝ – сякаш се бях вмъкнала под *кожата* ѝ. Понякога се случваше и без никакво предупреждение, все едно че тя ме всмукваше в главата си. Високата фигура на Дмитрий се извисяваше до мен, а моята ръка – всъщност *нейната* ръка – стискаше бутилка с минерална вода. Той се наведе напред, за да вземе нещо, при което се видяха шест символа, татуирани отзад на врата му: Х-образно преплетени мълнии. По един символ за всеки убит от него стригой. Над тях се виеше усукана крива, нещо като змия, която символизираше статута му на пазител. Клетвеният знак.

Примигвайки, аз се отърсих от Лиса и с недоволна гримаса се върнах отново в собствената си глава. Мразех това, което се случваше. Да усещам емоциите на Лиса беше едно, но да прониквам в съзнанието ѝ беше нещо, което и двете ненавиждахме. Тя го възприемаше като нахлуване в личното ѝ пространство, затова обикновено не ѝ казвах, когато се случваше. Нито тя, нито аз можехме да го контролираме. Това бе още един ефект от нашата връзка – връзка, която никога от двете ни не разбираше докрай. Съществуваха легенди за телепатичните връзки между пазителите и техните морои, но в нито една легенда не се споменаваше за нещо подобно. Ние все пак се опитвахме да се справим с това, поне доколкото ни бе по силите.

Към края на полета Дмитрий приближи към мен и си размени мястото с пазителя до мен. Аз пък нарочно се извърнах рязко встрани и се втренчих разсеяно през илюминатора.

Изтекоха няколко секунди в пълно мълчание. Накрая той проговори:

– Наистина ли смяташе да се бориш с всички нас?

Не му отговорих.

– Да правиш това... да я браниш така отчаяно... много е смело. – Замълча за миг. – *Глураво*, но все пак смело. Защо въобще се опитваш?

Обърнах се към него, като отместих косата от лицето си, за да мога да го гледам право в очите.

– Защото съм неин пазител. – След това отново се загледах през илюминатора.

След още една мълчалива пауза той се надигна и се върна в предната част на самолета.

Щом се приземихме, двете с Лиса няхахме друг избор, освен да се оставим в ръцете на пазителите, които ни поведоха към Академията. Нашата кола спря пред портата и шофьорът ни размени няколко думи с пазачите, които след малко ни пунаха да продължим навътре в парка на Академията. Вече наближаваше залезът – началото на вампирския ден – и целият лагер тънеше в сенките.

Вероятно нищо не се бе променило – просторни сгради, всички в готически стил. Това училище не беше толкова старо, колкото онези в Европа, но бе построено в същия старовремски дух. Сградите се отличаваха с пищната си архитектура – като средновековни катедрали с високи заострени кули и сложни резби от камък. Масивни врати от ковано желязо затваряха достъпа до малките градини и алеи, пръснати из цялата площ. След като бях поживяла малко в кампуса на колежа, бях осъзнала, че това място напомня по-скоро на университет, отколкото на обикновена гимназия.

Навлязохме във вътрешната зона, разделена на две за началните и горните класове. Всяка сграда се издигаше около просторен правоъгълен вътрешен двор, украсен с настлани с каменни плочи пътеки и грамадни вековни дървета. Отправихме се направо към участъка, запазен за горните класове, където от едната страна се извисяваха административните сгради, а срещу тях се намираха спалните помещения и гимнастическите салони за дампириите. Откъм останалите две страни на

правогълника бяха спалните на мороите и администрацията за началните класове. По-малките обучаващи се обитаваха лагера за начален прием, който се намираше по-нататък в западна посока.

Около всички сгради имаше много свободно място – изобилие от простор. Все пак се намирахме в Монтана, така че бяхме отдалечени на стотици километри от реалния свят. Студеният въздух тук вечно ухаеше на борове и влажни гниеши листа. Гъсти гори се ширеха навред около Академията. В ясен ден се забелязваха планински хребети, синеещи се нейде в далечината.

Докато крачехме към главната сграда в зоната за горните класове, аз се отскубнах от моя пазач и изтичах до Дмитрий.

– Хей, другарю.

Той продължи да върви напред, без дори да ме удостои с поглед.

– Искаш да ми кажеш нещо ли?

– При Кирова ли ни водиш?

– Директор Кирова – поправи ме той. Лиса, която вървеше от другата му страна, ми хвърли един предупредителен поглед, с който искаше да ми каже: *Само не започвай пак.*

– Добре де, директор. Както и да е, но тя си остава една адски надута, тъпа, дърта куч...

Думите ми заглъхнаха, щом пазачите ни поведоха през няколкото врати, водещи право към столовата. Въздъгнах сломено. Как можеха тези хора да бъдат *толкова* жестоки? Имаше поне дузина други маршрути, за да се доберем до кабинета на Кирова, ала те избраха тъкмо този, през средата на столовата.

А беше точно по време на закуската.

Начинаещите в обучението за пазители – дампири като мен – седяха заедно с мороите, хранеха се и си говореха с лица, оживени от последните клюки, обсебили вниманието на цялата Академия. Като влязохме там, шумната глъч внезапно секна, сякаш някой бе дръпнал главния шалтер. Стотици очи се извърнаха към нас.

На свой ред и аз изгледах дръзко право в очите бившите си съученици. По устните ми заигра ленива усмивка, докато се

мъчех да се ориентирам доколко нещата тук се бяха променили. Нямахше подобни изгледи. Камила Конта все още си беше същата предвзета, безупречно облечена кучка, самопровъзгласила се за водач на кликата от морои, лоялни към Академията. До нея седеше непохватната Натали, някаква далечна братовчедка на Лиса, вперила в нас разширените си от изумление очи, невинна и наивна както преди.

А в другия край на помещението... е, това вече беше друга работа. Ейрън. Горкичкият, бедничкият Ейрън, чието сърце несъмнено е било разбито, когато Лиса избяга оттук. Изглеждаше привлекателен както винаги... е, сега може би дори още по-готин... Очите му не изпускаха нито едно нейно движение. Да. Определено все още беше влюбен до уши в Лиса. Всъщност беше доста тъжно, понеже тя никога не го беше харесвала истински. Мисля, че беше излизала с него просто така, защото всички тъкмо това очакваха от нея.

Но това, което най-силно ме поразя, беше че Ейрън очевидно бе успял да се утеши в нейно отсъствие. До него, сплела ръце в неговите, седеше едно момиче от мороите, която приличаше на единадесетгодишна, но със сигурност беше по-голяма, освен ако той, докато ни нямаше, не бе станал педофил. Със заоблените си бузки и русите си къдрици тя мязаше на порцеланова кукличка. От онези, дето стават само за украса и за събиране на прах. Крайно противна порцеланова кукла, все едно че бе истинско дяволско изчадие. Тя стисна ръката му и метна към Лиса поглед, изпълнен с толкова изгаряща омраза, че аз се вцепених. Какво, по дяволите, ставаше тук? Не я познавах. Предположих, че е просто ревнивата му приятелка. Е, и аз на нейно място щях да се вбеся, ако гаджето ми гледа друга мадама по този начин.

Нашият тур на позора най-последно милостиво свърши, макар че крайната му цел – кабинетът на директор Кирова – едва ли можеше да се нарече избавление. Дъртата вещица изглеждаше все така, както я помнех, с остър нос и сивееща коса. Висока и кльощава като повечето морои тя кой знае защо винаги ми напомняше за лешояд. Добре я познавах, след като бях прекарала толкова много време в нейния кабинет.

Щом Лиса и аз седнахме, повечето от придружителите ни напуснаха кабинета. Почувствах се като затворник. С нас останаха само Дмитрий и Албърта, старшата училищна надзирателка. Те застанаха до стената, с непроницаеми и ужасяващи изражения, точно както го изискваха длъжностите им.

Кирова вторачи искрящите си от гняв очи в нас и отвори уста, за да започне това, което несъмнено щеше да бъде поредната ѝ гадна лекция. Но един плътен нежен глас неочаквано я изпревари:

– Василиса.

Сепната, аз чак сега осъзнах, че в кабинета има още някого. Не го бях забелязала. Крайно непростимо за един пазител, дори и да бе новак в занаята. С много усилия от ъгъла се надигна Виктор Дашков. *Принц* Виктор Дашков. Лиса скочи от стола си, втурна се към него и обви ръце около крехкото му тяло.

– Чичо – прошепна задавено и го прегърна още по-силно.

С лека усмивка той я потупа нежно по гърба.

– Нямаш представа колко се радвам, че те виждам в безопасност, Василиса. – Погледна към мен. – Радвам се и за теб, Роуз.

Аз му кимнах, като се опитах да прикрия изненадата си. Той беше болен още когато избягахме, но това... това беше *ужасяващо*. Беше баща на Натали, около четиридесетгодишен, но изглеждаше двойно по-стар. Блед, отслабнал и изнемощял. С треперещи ръце. Сърцето ми се късаше да го гледам такъв. При всичките толкова многобройни отвратителни хора на този свят не бе справедливо този мъж да страда от болест, която щеше да го убие толкова млад и нямаше да му позволи да стане крал.

Макар че всъщност не беше неин чичо – мороите, особено кралските фамилии, използват много свободно думите за родствените връзки – Виктор беше близък приятел със семейството на Лиса и се бе нагърбил да ѝ помага след смъртта на родителите ѝ. Аз го харесвах; той бе първият, когото се зарадвах да видя тук.

Кирова им позволи да се насладят още няколко мига на срещата, сетне рязко издърпа Лиса обратно към стола ѝ.

Време беше за назидателната лекция.

Този път шоуто си го биваше – може да се каже, че бе едно от най-добрите представления на Кирова. Тя умееше да поднася подобни сцени. Мога да се закълна, че това е била единствената причина да се посвети на училищната администрация, понеже все още не съм се натъкнала на нито едно доказателство, че наистина *обича* децата. В надутите ѝ фрази се споменаваше за всичко: за отговорността, за безразсъдното ни поведение, за егоизма ни... Все празни приказки. Досадно до смърт. Веднага изключих и потънах в кроежи как бих могла да избягам от кабинета ѝ през прозореца.

Но когато тирадата ѝ се насочи към мен – е, сега вече трябваше да се вслушам в обвиненията ѝ.

– Вие, госпожице Хатауей, нарушихте най-свещения обет – обетът на един пазител да брани своя морой. Това е израз на голямо доверие. Доверие, което вие нарушихте чрез самоволното отвеждане на принцесата оттук. Всеки стригой с радост би погубил член от фамилията Драгомир и вие направо сте ги улеснили в това.

– Роуз не ме е отвлякла – заговори Лиса, преди да успее да си отвори устата. Лицето и гласът ѝ оставаха спокойни, въпреки че и на нея никак не ѝ бе лесно в този миг. – Аз исках да се махна от тук. Така че не я обвинявайте.

Госпожа Кирова ни изшътка да мълчим и закричи из кабинета, скръстила ръце зад тесния си кокалест гръб.

– Госпожице Драгомир, вие може би сте били инициаторката на този план, но доколкото ми е известно, отговорността за изпълнението му си остава нейна. Ако Хатауей изпълняваше дълга си, би трябвало да се грижи за вашата безопасност.

Това вече ми дойде в повече, отколкото можех да понеса.

– Аз изпълнявах своя дълг! – креснах и рипнах от стола. И Дмитрий, и Албърта трепнаха, но не понечиха да ме спрат, понеже не заплашвах да ударя никого. Поне засега. – През цялото време бдях над нея! Пазех я точно когато никой от вас – размахвах широко ръка из кабинета – не го стори. Направих това, което трябваше. Докато вие тук... определено нямаше да го сторите.

Чрез връзката ни усетих, че Лиса се опитваше да ми изпрати поредица от успокояващи послания, като за сетен път

ме призоваваше да не позволявам на гнева си да се развихри докрай. Но вече бе прекалено късно.

Кирова, пребледняла като платно, впери леден взор в мен.

– Госпожице Хатауей, простете ми, ако съм пропуснала да схвана логиката в твърдението ви, че сте я защитавали, извеждайки я от една строго охранявана и зорко пазена среда, защитена с магически сили. Освен ако няма още нещо, за което сте пропуснали да ни съобщите?

Прехапах устни.

– Разбирам. Е, добре. Според моята преценка единствената причина да избягате – като оставим настрана усещането за вълнуващо приключение – е било желанието ви да избегнете последствията от онзи ужасен и пагубен номер, който погледихте, преди да изчезнете.

– Не, това не е...

– И това още повече улеснява решението ми. Принцесата, като знатна личност от династията на мороите, заради собствената си безопасност трябва да продължи с обучението си тук, в Академията. Обаче към вас, Хатауей, нямаме подобни задължения. Така че трябва да напуснете колкото е възможно по-скоро.

Цялата ми напереност мигом се стопи.

– Аз... какво?

Лиса застана до мен.

– Не можете да сторите това! Тя е мой пазител.

– Не е, особено след като въобще не е пазител. Още се обучава.

– Но моите родители...

– Много добре ми е известно желанието на вашите родители, Бог да дари с покой душите им, принцесо. Обаче сега всичко се промени. Госпожица Хатауей си позволи да превиши правата си. Следователно не заслужава да бъде пазител и затова ще си тръгне оттук.

Втрещих се в Кирова. Не можех да повярвам на това, което току-що чух.

– И къде възнамерявате да ме изпратите? При майка ми в Непал? Дали тя изобщо знае, че съм избягала оттук? Или може би ще ме върнете при баща ми?

Директорката присви очи, жегната от последните ми думи. Когато отново заговорих, гласът ми прозвуча толкова студено, че дори аз не го познах.

– Или пък ще ме прогоните, за да се превърна в кървава курва? Само опитайте и ние ще се махнем оттук още преди края на деня.

– Госпожице Хатауей – просъска тя, – нямате думата.

– Те имат телепатична връзка. – Плътният глас на Дмитрий разчупи надвисналото напрежение и всички се извърнахме към него. Според мен Кирова бе забравила, че той е там. Ала не и аз. Присъствието му бе прекалено властно, за да бъде пренебрегвано. Стоеше опрян о стената в смешното си дълго палто, като някакъв каубой на стража в лагер в прерията. Погледна ме, после и Лиса, но накрая тъмнокафявите му очи отново се впиха в мен. – Роуз разбира какво изпитва Василиса. Не е ли така?

Поне изпитах задоволство, като видях как Кирова изгуби самообладание, докато погледът ѝ се местеше между нас двете и Дмитрий.

– Не... това е невъзможно. Това не се е случвало от векове.

Нито Лиса реагира, нито аз. Само побързах да извърна очи от лицето му.

– Това е дар – промърмори Виктор от своя ъгъл. – Рядко срещана, прекрасна дарба.

– Най-добрите пазители винаги са имали такава връзка – обади се Дмитрий. – Така е според преданията.

Кирова отново се разгневи.

– Преданията са с многовековна давност! – възкликна тя. – Ти, разбира се, не допускаш, че можем да ѝ разрешим да остане в Академията след всичко, което извърши?

Той сви рамене.

– Тя може да е необузdana и непочтителна, но ако притежава потенциал...

– Необузdana и непочтителна ли? – прекъснах го аз. – Кой, по дяволите, си ти всъщност? Някой да ти е искал помощта?

– Беликов вече е личният пазител на принцесата – обясни ми Кирова. – Нейният официално упълномощен пазител.

– Наемаш евтина чуждестранна работна ръка, за да защитаваш Лиса, а?

От моя страна това беше зловна и неоправдана забележка – особено след като повечето морои и техните пазители бяха от руски или румънски произход – но в този миг ми се стори по-остроумна, отколкото всъщност беше. Макар че тъкмо на мен не ми отиваше да се обаждам. Може да бях израснала в Щатите, но родителите ми бяха родени в чужбина. Моята майка дампир беше от Шотландия, червенокоса, със смешен акцент, а пък за баща ми морой ми бяха разказвали, че бил турчин. На това странно генетично съчетание дължа цвета на кожата си с оттенък като на бадем. Отличавам се и с други особености, които според мен са били присъщи само на екзотичните принцеси от пустините: големи черни очи и толкова тъмнокафява коса, че обикновено минава за черна. Нямаше да имам нищо против, ако бях наследила червената коса на майка ми, но нали трябва да се задоволяваме с това, което ни е дадено по рождение.

Кирова вдигна отчаяно ръце и се извърна към него.

– Ето, виждаш ли? Тя е напълно недисциплинирана! Всичките телепатични връзки и най-силният вроден потенциал на света не могат да компенсират това. По-лошо е да имаш пазител без дисциплина, отколкото въобще да нямаш пазител.

– Тогава ще я научим на дисциплина. Занятията току-що започнаха. Ще я върнем там и отново ще се заемем с обучението ѝ.

– Невъзможно. Тя ще си остане безнадеждно изостанала от връстниците си.

– Не, няма – възразих аз, ала никоой не ми обърна внимание.

– Тогава ще ѝ се възложат допълнителни занимания – рече той.

Те продължиха все в тоя дух, докато ние останалите ги следяхме как си подхвърлят репликите като пинг-понг. Гордостта ми все още бе наранена заради лекотата, с която Дмитрий ни залови, но внезапно ми хрумна, че той може да ми помогне да остана тук заедно с Лиса. По-добре да кисна в тази адска дупка, отколкото да бъда без нея. Посредством връзката ни долових, че тя вече таи някаква смътна надежда.

– А кой ще се съгласи да се занимава допълнително с нея? – настойчиво попита Кирова. – Кой? Ти ли?

Дмитрий внезапно прекрати спора си с нея.

– Е, нямах предвид точно това...

Кирова скръсти ръце с видимо задоволство.

– Да. Точно така си помислих и аз.

Смутен, той се намръщи. Погледът му запрескача между мен и Лиса. Зачудих се какво ли виждаше в нас двете. Две пъкъртително затрогващи момичета, вторачили в него големите си умоляващи очи? Или две бегълки, зарязали едно толкова строго охранявано училище и прахосали половината от наследството на Лиса?

– Да – рече той накрая. – Мога да обучавам Роуз. Ще ѝ давам допълнителни уроци освен обичайните, които ѝ се полагат.

– А сега какво? – тросна се Кирова. – Ще ѝ се размине наказанието?

– Ще намерим друг начин, за да я накажем – отвърна Дмитрий. – Броят на пазителите дотолкова намаля, че не можем да си позволим риска да изгубим още един. Особено ако е момиче.

Изтръгнах заради недоизреченото от него, което ми напомни за моето подмятане преди малко за „кървавите курви“. Вече много малко момичетата сред дампирите ставаха пазители.

– Склонен съм да се съглася с пазител Беликов – заговори внезапно Виктор от своя ъгъл. – Ще бъде жалко да отпратим Роуз, да похабим такъв талант.

Госпожа Кирова се загледа през прозореца. Навън беше съвсем притъмняло. В нормалното разписание на Академията *сутрин* и *следобед* бяха относителни понятия. Освен това стъклата бяха затъмнени, за да се възпира притокът на слънчева светлина.

Когато се обърна към нас, Лиса я погледна право в очите.

– Моля ви, госпожо Кирова. Нека Роуз да остане.

О, Лис, помислих си аз. *Внимавай.* Опасно бе да се използва внушението срещу някой морой, особено в присъствието на свидетели. Обаче Лиса използваше съвсем неуловимо това оръжие, а в този миг двете се нуждаехме от цялата помощ на света. За щастие май никоой не осъзна какво всъщност се случваше.

Не знаех дали внушението ѝ бе въздействало, но накрая Кирова въздъхна примирено.

– Ако госпожица Хатауей трябва да продължи да се обучава тук, ето как ще стане това. – Обърна се към мен. – Твоето приемане в академията „Свети Владимир“ ще бъде само пробно. Ако нарушиш правилата, ще бъдеш изключена. Ще присъстваш във всички учебни часове и ще преминеш през етапите за обучение на начинаещите пазители от твоята възраст. Ще тренираш и с пазителя Беликов във всеки свободен момент – преди и след часовете. Освен това ти се забранява да участваш в каквито и да е обществени дейности, с изключение на храненето, и няма да напускаш спалното си помещение. Ако не спазваш което и да е от тези ограничения, ще бъдеш... отпратена.

Изсмях се грубо.

– Забранено ми е да участвам във всякакви обществени дейности? Да не би да се опитвате да ни разделите? – Кимнах към Лиса. – Опасявате се, че отново можем да побегнем?

– Просто взимам предпазни мерки. Сигурна съм, че си спомняш как досега нито веднъж не си била подобаващо наказана за рушене на училищната собственост. Така че ще имаш още много да наваксваш. – Тънките ѝ устни се свиха, образувайки права линия. – Предлага ти се много щедро споразумение. Предполагам, че ще се постараяш поведението ти да не го застраши.

Тъкмо понечих да възразя, че споразумението никак не е толкова щедро, когато улових погледа на Дмитрий. Може би се опитваше да ми подсказе, че вярва в мен. Или просто искаше да ми внуши, че ще бъде пълна идиотка, ако продължа схватката с Кирова. Така и не разбрах кое от двете.

За втори път при тази среща отбягнах погледа му, като сведох очи към пода. Усещах присъствието на Лиса до мен и изгарящата ѝ подкрепа, нахлуваща в мен чрез нашата връзка.

След продължителна пауза въздъхнах и отново насочих очи към директорката.

– Добре. Приемам.

ГЛАВА 3

Да ни изпрати направо в класната стая след срещата, бе крайно жестоко, но Кирова направи точно това. Отведоха Лиса. Докато гледах как тя се отдалечава, ме утешаваше единствено мисълта, че връзката помежду ни ще ми позволи да усещам нейните емоции и нужди.

Първо ме изпратиха при един от старшите съветници. Беше доста възрастен морой, когото помнех още отпреди да избягаме от Академията. Честно казано, не вярвах, че пак ще го заваря. Толкова беше стар, че вече би трябвало да се е пенсионирил. Или да е умрял.

Посещението при него ми отне само пет минути. Той не каза нищо за моето завръщане, а само ми зададе няколко въпроса за обучението ми в Портланд и Чикаго. Сравни данните със записаното в старото ми досие и на бърза ръка ми надраска нова учебна програма. Взех я, без да продумам и се насочих към първия ми учебен час.

- 1 час Бойна техника за пазители – за напреднали
- 2 час Теория на телохранителството и личната защита, 3-та част
- 3 час Тренировки за поддържане на телото и формата
- 4 час Висши езикови умения (за началните класове)

--- Обяд ---

- 5 час Поведение и физиология на животните
- 6 час Алгебра
- 7 час Култура на морите, 4-та част
- 8 час Славянско изкуство

Уф. Бях забравила колко е дълъг учебният ден в Академията. През първата половина от деня вампирите и мороите имаха отделни занятия, което означаваше, че ще мога да видя Лиса чак след обяда, ако се окажеше, че имаме общи занимания следобед. Повечето от предметите бяха стандартни, така че имах доста добри шансове. Часовете по славянско изкуство ми се сториха от онези избираеми дисциплини, за които никой ученик няма да се запише, така че имаше надежда именно в тях да се виждам с нея.

Дмитрий и Албърта ме съпроводиха до гимнастическия салон за първия час. Вървяха пред мен, сякаш не съществувах. Докато ги следвах, ми направи впечатление, че Албърта носеше косата си късо подстригана, за да се вижда клеймото – белег за високопоставения ѝ ранг, както и татуираните символи на мълнии. Повечето от жените-пазителки спазваха този стил. За мен сега това нямаше значение, защото по врата ми още нямаше татуировки, но аз изобщо не исках да си отрежа косата – нито сега, нито по-късно.

Двамата с Дмитрий не казаха нищо и продължиха да крачат напред, сякаш си беше най-обикновен ден. Но щом влязохме в салона за тренировки, реакциите на връстниците ми подсказаха, че денят съвсем не е обикновен. Те тутакси зарязаха упражненията си и се заляпаха в мен с удивление, също както преди това в столовата. Не можах да реша дали се чувствам като рок звезда, или като някое ненормално създание от онези уроци, дето ги показват само по цирковете.

Е, добре, така да бъде. Щом като се налага известно време да вися тук, за нищо на света няма да издавам страха си. На времето двете с Лиса си бяхме спечелили уважението на всичките ни съученици, така че сега бе моментът да им напомня за нашето славно минало. Заозъртах се сред тълпата от новаци, зяпнали ме с отворени усти, докато търсех познато лице. Повечето бяха момчета. Едно от тях привлече погледа ми и едва успях да съдържа усмивката си.

– Хей, Мейсън, я си изтрий глупавата усмивка от физиономията! Ако си ме представяш гола, прави го насаме.

Няколко изсумтявания и изхилвания нарушиха благоговейната тишина, с която бях посрещната. Мейсън Ашфорд престана да ме зяпа замаяно и ме удостои с една крива усмивка.

Все пак изглеждаше добре с червената си коса и осеяното си с лунички лице, макар че не беше истински хубавец. Но си оставаше едно от най-приятните момчета, които познавах. Някога с него бяхме доста яки дружки.

– Аз командвам парада, Хатауей. Защото ако случайно не си наясно, тъкмо на мен повериха да ръководя днешното упражнение.

– О, нима? – изгледах го надменно. – Хм. Е, предполагам, че в крайна сметка моментът е подходящ да си ме представяш как изглеждам чисто гола.

– Винаги е подходящо човек да си те представя гола – обади се едно от момчетата, което още повече разчупи напрежението. Еди Кастъл, още един мой предан приятел.

Дмитрий поклати глава и се отдалечи, като промърмори нещо на руски, което не ми прозвуча като комплимент. Но колкото до самата мен... е, аз отново си бях една от начинаещите ученици. Те бяха сговорчива банда – за разлика от мороите, не се прехласваха толкова по благородния произход, нито се интересуваха от политически игри, дворцови интриги и така нататък.

Така се потопих в обичайната атмосфера и много скоро се смеех и разговарях със съучениците си, които почти бях забравила. Всеки искаше да узнае къде сме били досега; очевидно с Лиса се бяхме превърнали в легенди. Не можех, разбира се, да им разкрия защо избягахме, затова им поднесох куп остроумни подмятания и лафове от рода: „Това е от онези неща, за които е по-добре нищо да не знаеете“.

Щастливата ни среща продължи само още няколко минути, преди един възрастен пазител, надзираващ тренировката, да се приближи и да смърми Мейсън, задето пренебрегвал задълженията си. Все още ухилен, той изляя по някаква заповед на всеки един от скупчените край него съученици, колкото да им обясни от кое упражнение да започнат. Смуцаващото за мен бе това, че повечето от тези упражнения въобще не ми бяха познати.

– Хайде, Хатауей – подкани ме Мейсън, като ме улови за ръката. – Ще ми бъдеш партньор. Нека да видим сега с какво си се занимавала през цялото това време.

След един час той вече знаеше отговора.

– Не си тренирала, нали?

– Ох – изпъсках аз, за миг неспособна да водя нормален разговор.

Той протегна ръка и ми помогна да стана от матрака, върху който току-що ме бе тръшнал – може би за петдесети път през последните шестдесетина минути.

– Мразя те, Мейс! – троснах му се, като разтрих натъртеното място на бедрото ми, което утре, за проклетия, щеше да посине.

– Повече щеше да ме мразиш, ако си бях премълчал.

– Да, вярно е – съгласих се, олюлявайки се, докато останалите прибираха гимнастическото оборудване.

– Всъщност не се справи чак толкова зле.

– Какво? Че аз направо ти поднесох задника си на тепсия.

– Е, вярно е. Все пак са минали две години. Но, ей, нали още можеш да ходиш. И това е нещо. – Захили се закачливо.

– Казах ли ти вече, че те мразя от сърце?

Той грейна в още една усмивка, която обаче помръкна бързо и лицето му придоби сериозно изражение.

– Не го възприемай с лошо... искам да кажа... ти наистина си упорита и те бива в схватките, но няма начин да се справиш с изпитите през пролетта...

– Те ме накараха да взимам допълнителни часове по практика – обясних му аз. Не че това имаше кой знае какво значение. Възнамерявах да се измъкна оттук заедно с Лиса, преди тези упражнения наистина да започнат да ми създават проблеми. – Ще се справя.

– Допълнителни часове с кого?

– С онзи високия там. С Дмитрий.

Мейсън се втренчи удивено в мен.

– Ще имаш занимания след часовете с Беликов?

– Да. И какво толкова те шашка?

– Ами че той е бог.

– Не преувеличаваш ли малко? – попитах скептично.

– Не, говоря съвсем сериозно. Искам да кажа, че той обикновено е мълчалив и необщителен, но когато се впусне в схватка... о, думи нямам. Ако си мислиш, че сега те боли, когато той свърши с теб, ще бъдеш труп.

Велико. Поредната радост, която ще ми подобри настроението за деня.

Сръгах го с лакът в ребрата и отидохме в класната стая за втория час. Материалът обхващаше основните изисквания към всеки бодигард, та присъстваха и учениците от горните паралелки. Всъщност това бе трета серия от лекциите, които започваха в началото на учебната година. Това означаваше, че и по тази учебна дисциплина бях изостанала, но се надявах, че опитът ми от защитаването на Лиса в реалния свят ми бе помогнал да натрупам малко умения в тази област.

Наш инструктор беше Стан Алто, когото зад гърба му наричахме просто Стан, а формално се обръщахме към него с „пазител Алто“. Малко по-възрастен от Дмитрий, но висок почти колкото него. Само дето вечно изглеждаше вкиснат. Днес се спече още повече, когато влезе в класната стая и ме видя да седя там. Очите му се разшириха от изненада, докато прекосяваше помещението, за да стигне до моя чин.

– Какво е това? Никой не ми съобщи, че днес ще имаме гостуваща звезда. Роуз Хатауей. Каква чест! Колко щедро от твоя страна да заделиш време от претоварения си делови график и да споделиш знанията си с нас.

Усетих как страните ми пламват, но с огромно усилие и самоконтрол успях да се спра в последния миг и да не го прата на майната му. Обаче бях съвсем сигурна, че бе прочел мисленото ми послание по изражението на лицето ми, защото устните му се извиха в подигравателна усмивка. Махна ми с ръка като знак да се изправа.

– Е, хайде, хайде, ела. Не стой там! Излез тук отпред, за да ми помагаш за лекцията пред класа.

Свих се на мястото си.

– Нали нямате предвид всъщност да...

Заядливата му усмивка мигом се стопи.

– Имах предвид *точно* това, което казах, Хатауей. Стани и излез пред класа.

Гъста лепкава тишина обгърна класната стая. Стан беше прочут като всяващ страх инструктор и повечето от съучениците ми не посмяха да се разсмеят на моето изпадане в немилост. Аз обаче няхах никакво намерение да се пречупвам.

Отидох отпред и се обърнах с лице към класа. Изгледах ги дръзко, преди да отметна косата си зад раменете, с което си спечелих няколко съчувствени усмивки от приятелите ми. После забелязах, че съм се озовала пред по-многобройна аудитория, отколкото бях очаквала. Неколцина пазители – включително и Дмитрий – още се навъртаха в дъното на помещението. Извън Академията всеки пазител обикновено фокусираше вниманието си върху опазването на поверената му една-единствена личност. Но тук пазителите трябваше да охраняват много повече хора, а освен това *и* да обучават начинаещите. Затова вместо да следват някоя личност навсякъде като сенки, те дежуреха на смени, като охраняваха цялото училище и следяха за реда в класовете.

– И така, Хатауей – заговори Стан с неочаквано приветлив тон, като се върна отпред заедно с мен. – Сподели с нас нещо относно техниките ти за самозащита.

– Моите... техники?

– Разбира се. Защото очевидно трябва да си разполагала с нещо като план за действие, неизвестен нам, когато си отвела една непълнолетна моройска принцеса извън Академията и си я изложила на непрестанните заплахи на стригоите.

Ето че отново се започваше лекция като онази на Кирова, само че пред много по-голяма публика.

– Нито веднъж не попаднахме на стригой – отвърнах сковано.

– Очевидно – констатира той и се подсмихна. – Разбрах го, като видях, че още си жива.

Идеше ми да му кресна с цяло гърло, че бих могла да победя всекиго от стригоите, но след като ме натупаха толкова яко при упражненията предишния час, вече смятах, че не бих оцеляла след атака на Мейсън, да не говорим за някой стригой.

И тъй като нищо не му отговорих, Стан продължи най-самодоволно да крачи напред-назад пред класа.

– И какво направи? Как така можеше да си тъй сигурна, че принцесата ще оцелее? Може би избягвахте да излизате нощем?

– Понякога. – Това беше вярно... особено когато избягахме за пръв път. През следващите месеци си поотдъгнахме, защото никакви атаки не последваха.

– *Понякога* – повтори той, извисявайки тон, на чийто фон отговорът ми прозвуча невероятно глупаво. – Е, добре, тогава, предполагам, че си спяла през деня и си дежурила през нощта.

– Ами... не.

– Не? Но това е едно от първите задължения, за които се споменава в главата за индивидуалната защита. О, почакай, ти навярно нямаш представа за това, понеже *не беше тук*, когато изучавахме това.

Преглътнах напирашите на езика ми ругатни.

– Оглеждах внимателно всичко наоколо, когато излизахме навън – не се предавах аз. Трябваше да се защитя по някакъв начин.

– О, така ли? Е, това все пак е нещо. А използва ли стратегията на Карнеги за следене по квадранти? Или пък техниката за ротационно наблюдение?

Този път вече нищо не казах.

– Аха. Предполагам, че си прибягнала до метода на Хатауей за озъртане наоколо когато и където ти скимне.

– Не! – изкрещях гневно. – Не е вярно. Бях изключително внимателна. И тя още е жива, нали?

Той се върна при мен и се взря отблизо в лицето ми.

– Защото си имала *късмет*.

– Навън стригоите не надничат иззад всеки тъгъл – троснах се аз. – Не е както ни учите тук. По-безопасно е, отколкото твърдите всички вие в Академията.

– Безопасно? По-безопасно, така ли? Та ние сме във война със стригоите! – кресна той. Беше толкова близо до мен, че усетих мирис на кафе в дъха му. – Някой от тях можеше да връхлети право върху теб и да захапне хубавото ти вратле преди още да успееш да го зърнеш... при това без да полага кой знае какви усилия. Може да си по-бърза и по-силна от мороите или хората, но си нищо, *нищо* в сравнение с един стригой. Те са смъртоопасни, те са могъщи. А ти знаеш ли какво може да ги направи още по-могъщи?

Нямаше да позволя на този проклетник да ме разплаче. Отклоних поглед от него и се опитах да го фокусирам върху нещо друго. Накрая погледът ми попадна върху Дмитрий

и останалите пазители. Те наблюдаваха моето унижение с каменни лица.

– Кръвта на мороите – прошепнах.

– Какво рече? – попита ме Стан, нарочно извисил тон. – Не можах да го чуя.

Извърнах се с лице към него.

– Кръвта на мороите! От кръвта на мороите силите им укрепват.

Той кимна със задоволство и отстъпи няколко крачки назад.

– Да. Така е. Това ги прави по-силни и по-трудни за унищожаване. Могат да убият и да изпият кръвта на всеки човек или дамфир, но повече от всичко жадуват за кръвта на мороите. Търсят я упорито. Те са станали слуги на мрака само и само да се сдобият с безсмъртие. Готови са на всичко, за да го запазят. Отчаяни стригои са нападали морои дори наред обществени места. Групи от стригои са нахълтвали в академии като тази. Има стригои, които живеят по хиляди години и се хранят с поколения от морои. Почти невъзможно е да бъдат убити. Ето *защо* броят на мороите непрестанно намалява. Те не са достатъчно силни – дори и когато са заобиколени с пазители, – за да се съпротивляват. Някои морои дори не виждат смисъл да се опитват да избягат и вместо това избират да се превърнат в стригои. А като изчезнат мороите...

– ... ще изчезнат и дамфирите – довърших вместо него.

– Да – рече той и облиза устните си. – Явно в крайна сметка все пак си научила нещо. А сега ще видим дали ще успееш да научиш достатъчно, за да преминеш този клас и да придобиеш квалификацията, необходима за твоите практически занимания през следващия семестър.

Уф. До края на този ужасен учебен час останах смълчана на чина – бях благодарна, че поне престана само с мен да се занимава, – като си повтарях наум последните му думи. Практическите занимания бяха най-доброто в обучението на начинаещите. Поне половин семестър нямаше да имаме занятия в класната стая, а вместо това всеки от нас щеше да бъде прикрепен към някой ученик морой, за да го пази и следва като сянка навсякъде из Академията. По-възрастните пазители

ли щяха да ни наблюдават и да ни изпробват с инсценирани атаки и други заплахи. Как един начинаещ ще премине през тези практически упражнения бе почти толкова важно, колкото всички останали изпити, взети заедно. Заради това имаше голямо значение кой от мороите ще ти се падне, за да бъдеш прикрепен към него след дипломирането.

Към кого ли ще ме разпределят? На този свят имаше само един представител на мороите, над когото исках да бдя.

След още два учебни часа най-после настана време за спасителната обедна почивка. Докато се влачех уморено през лагера на път за столовата, ме настигна Дмитрий. Сега не приличаше на бог – освен ако не се брои божествено красивата му външност.

– Предполагам, че си видял какво се случи в часа на Стан? – попитах го, без да използвам официално обръщение.

– Да.

– А не мислиш ли, че беше нечестно?

– Дали е имал право? Смяташ ли, че си напълно готова, за да защитаваш Василиса?

Сведох поглед към земята.

– Опазих я жива – промърморих.

– А как премина днешната ти схватка с твоите съученици?

Беше подло да ме пита за това. Не му отговорих, пък и знаех, че не е необходимо. След часа при Стан имах още един тренировъчен час и Дмитрий несъмнено беше наблюдавал как отново ме тръшват безпомощна на пода.

– Ако не можеш да се биеш с *тях*...

– Да, да, зная – прекъснах го с киснат тон.

Той забави широките си крачки, за да изравни темпото си с моето, забавено от болката в крака ми.

– По природа ти си бърза и силна. Само че се нуждаеш от системни тренировки. Не се ли занимаваше с някакъв спорт, докато те нямаше тук?

– Разбира се – свих рамене аз. – От време на време.

– Не се ли записа в някой отбор?

– Прекалено много труд се изисква за това. Ако толкова много исках да се занимавам с това, трябваше да си остана тук.

Той ме изгледа раздразнено.

– Никога няма да можеш истински да браниш принцесата, ако не усъвършенстваш уменията си. Винаги ще бъдеш губещата страна.

– Ще мога да я защитавам! – възразих пламенно.

– Знаеш, че няма никакви гаранции, че точно ти ще бъдеш определена да я пазиш след дипломирането си. – Дмитрий говореше тихо, но твърдо. Явно не ми бяха подбрали загрижен и благ наставник. – Никой не иска вашата връзка да бъде похабена, но и никой няма да ѝ даде неспособен пазител. Ако искаш да си с нея, ще трябва доста да поработиш. Трябва да преминеш през всички уроци, които са ти необходими. Имаш и мен на разположение. Можеш да се възползваш, а можеш и да не го направиш. Ти си идеалният избор за охранител на Василиса, след като и двете се дипломирате, но само ако успееш да докажеш, че може да се разчита на теб. Надявам се да успееш.

– Лиса, наричай я Лиса – поправих го аз. Тя мразеше истинското си име. Много повече предпочиташе съкратеното, както я наричаха американците.

Той се отдалечи.

Внезапно цялата ми напереност се изпари.

Вече бях пропиляла по-голямата част от времето, отредено за обедната почивка. Повечето от учениците отдавна бяха заели местата си в столовата, забързани да се възползват от минутите за свободно общуване. Почти бях стигнала до вратата на сградата, където се помещаваше столовата, когато някой ме повика.

– Роуз?

Извърнах се към посоката, от която чух гласа. Видях Виктор Дашков. На лицето му цъфтеше любезна усмивка, докато се облягаше на бастуна си край стената. До него дежуреха двамата му пазители.

– Господин Даш... ъ-ъ, Ваше височество. Здравейте.

Осъзнах се съвсем навреме, макар че едва не забравих за кралската етикеция на мороите. Не бях прибягвала до нея, откакто живеях сред хората. Мороите избираха своите владетели сред дванадесетте кралски фамилии. Най-възрастният във фамилията носеше титлата принц или принцеса. Лиса се

беше сдобила със своята, понеже беше единствената оцеляла от нейния род.

– Как мина първият ти ден? – попита той.

– Още не е свършил. – Опитах се да измисля нещо подходящо за разговор. – На посещение ли сте дошли?

– Днес следобед си тръгвам, след като се видя с Натали. Когато научих, че Василиса... и ти... сте се завърнали, веднага пристигнах тук, за да ви видя.

Кимнах, неуверена какво да кажа. Той все пак беше приятел на Лиса, а не мой.

– Искам да ти кажа... – колебливо поде принцът, – че разбирам сериозността на това, което сте извършили, но мисля, че директорката пропусна да признае нещо. Ти си успяла да опазиш Василиса през цялото време. Това е впечатляващо.

– Е, дължи се просто на това, че не срещнах някой стригой или нещо подобно.

– Но все пак си се натъкнала на нещо?

– Разбира се. Веднъж изпратиха пси-хрътки по следите ни.

– Забележително.

– Не съвсем. Оказа се доста лесно да ги избегнем.

Той се засмя.

– Преди съм ловувал с тях. Никак не е лесно да им избягаш, като се имат предвид техните физически сили и интелигентност. – Това беше вярно. Пси-хрътките бяха едни от многото видове магически създания, които бродеха по света, макар че хората не знаеха нищо за тях или не вярваха на очите си, когато ги видеха. Тези кучета се скитаха на глутници и се отличаваха с някакъв вид психическа комуникация, която ги правеше смъртноопасни за плячката им, дори напомняха за вълци мутанти. – Срещна ли нещо друго?

Свих рамене.

– Нещо дребно тук-там.

– Забележително – повтори той.

– Мисля, че просто съм имала късмет. Оказа се, че действително съм изостанала в обучението си за пазител. – Сега вече и аз започнах да говоря като Стан.

– Ти си умно момиче. Ще се справиш. А освен това имате и тази специална връзка.

Отвърнах очи. Моята способност да „усещам“ Лиса толкова дълго беше наша съкровена тайна, че ми се струваше странно и други да знаят за нея.

– Хрониките избобилстват с описания на пазители, които са умеели да предусещат, когато поверените им са изпадали в опасност – продължи Виктор. – Изучаването на тази тема ми е хоби, както и проучването на старите обичаи. От там знам, че тази дарба е от изключително значение.

– Предполагам – свих рамене аз. *Какво досадно хоби*, казах си, като си го представих приведен над стари хроники в някоя усойна библиотека, цялата тънеща в паяжини.

Виктор наклони глава. По лицето му се изписа любопитство. Кирова и другите имаха същото изражение, когато им споменахме за нашата връзка. Гледаха ни така, както се гледат опитните мишки в някоя лаборатория.

– На какво прилича това... ако не възразяваш, че те питам?

– То е... Не зная. Сякаш винаги в главата ми има едно бърмчене, което ми подсказва какво чувства тя в момента. Обикновено се ограничава само до емоциите. Не можем да си предаваме съобщения или нещо подобно. – Не му разказах, че понякога се случваше да се промъквам в главата ѝ. Тази част от връзката ни дори за мен си оставаше абсолютно неразбираема.

– Но не действа ли двустранно? Тя не изпитва ли същото спрямо теб?

Поклатих глава.

Лицето му се оживи от удивление.

– И как става?

– Не зная – изрекох аз, все още избягвайки погледа му. – Просто се появи преди две години.

Той се намръщи.

– Да не би да е станало по време на злополуката?

Кимнах колебливо. Злополуката не беше нещо, за което исках да разговаряме, това поне беше сигурно. Спомените на Лиса бяха достатъчно лоши, нямаше нужда да си припомням и моите. Сплескана ламарина. Усещане за адска горещина, после студ и накрая отново горещина. Писъците на Лиса, предавани в мен, писъци, достатъчно силни, за да се събудя, писъци

за нейните родители и нейния брат – да се събудят. Но никой от тях не се събуди. Само аз. И лекарите, които заявиха, че това само по себе си било истинско чудо. Казаха още, че аз не би трябвало да съм оцеляла.

Очевидно доловил моето смущение, Виктор изчака да отминем този деликатен момент, преди да се върне към това, което преди малко го беше заинтригувало.

– Все още не мога да повярвам във всичко това. Толкова отдавна не се е случвало подобно нещо. Ако се случваше по често... помисли си само колко много би помогнало за сигурността на мороите. Ако има и други, които да изпитват същото като теб. Трябва да задълбоча проучванията си и да видя дали ще можем да го повторим и с други.

– Да. – Изгубих търпение, въпреки че много го харесвах. Натали беше доста бърлива. Съвсем ясно бе от кого от родителите си бе наследила *това* качество. Обядът привършваше и макар че мороите и дампириите имаха общи занятия следобед, не ми оставаше много време да си поговоря с Лиса.

– Може би бихме могли... – Той се закашля толкова силно, че цялото му тяло се разтресе. Болестта му – Синдром на Сандовски я наричаха лекарите – ограничаваше функциите на белите му дробове и неумолимо го тласкаше в лапите на смъртта. Улових тревожните погледи, които си размениха пазителите му. Единият от тях пристъпи напред.

– Ваше височество – заговори вежливо, – трябва да влезете вътре. Тук е доста студено.

Виктор кимна.

– Да, да. Сигурен съм, че Роуз иска да отиде на обяд. – Обърна се към мен. – Благодаря ти, че си поговори с мен. Не мога да изразя с думи колко много означава за мен това, че Василиса е в безопасност – и че ти си помогнала за това. Бях обещал на баща ѝ, че ще се грижа за нея, ако нещо се случи с него. И затова, когато вие двете си заминахте, го преживях като личен провал.

Прилоша ми, като си го представих измъчван от чувство за вина и тревога заради нашето изчезване. Досега реално не се бях замисляла какво може да са изпитали другите, след като ние избягахме оттук.

Сбогувахме се и аз най-после влязох в сградата на училището. Както можеше да се очаква, още от прага усетих нарастващата тревога на Лиса. Без да обръщам внимание на болката в крака ми, закрачих забързано към столовата.

И едва не връхлетях върху нея.

Тя обаче не ме видя. Нито тези, които бяха около нея: Ейрън и онази дребничка порцеланова кукла. Спрях се и се заслушах, но улових само края на разговора им. Момичето се приведе към Лиса, която изглеждаше по-смаяна от всякога.

– На мен ми прилича на нещо купено от гаражна разпродажба. А аз си мислех, че принцеса Драгомир има високи стандарти. – Произнесе името *Драгомир* с подчертано презрение.

Сграбчих порцелановата кукла за раменете и я разтърсих. Тя беше толкова лека, че отскочи на един метър и едва не падна.

– Тя наистина има високи стандарти – заявих, – ето защо разговорът ти с нея приключи.

ГЛАВА 4

Този път, слава Богу, не привлякохме всеобщото внимание в столовата. Само неколцина от минаващите покрай нас се спряха да ни позияпат.

– Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? – попита ме порцелановата кукла. Сините ѝ очи искряха от ярост. Сега, отблизо, можех да я огледам по-добре. Отличаваше се със същата крехка конструкция както повечето морои, но не беше висока като тях, което впрочем отчасти я правеше да изглежда толкова млада. Късата пурпурна рокличка, която беше навлякла, беше страхотна – което ми напомни, че наистина изглеждах като облечена от магазин за подпомагане на бедните. След като я огледах по-внимателно, реших, че беше някакъв дизайнерски модел, но не последна колекция.

Скръстих ръце пред гърдите си.

– Да не си се изгубила, малката? Класните стаи на първолаците са ей там, в западната част на учебния корпус.

Страните ѝ мигом се обагриха в яркорозово.

– Да не си посмяла отново да ме докоснеш. Ако се опиташ да ми извъртиш някой гаден номер, веднага ще ти го върна тъпкано.

Брей, каква яка увертюра! Единствено предупредителното поклащане с глава на Лиса ме възпря да не се развихря и да не я сложа на мястото ѝ. Вместо това предпочетох само да ѝ отвърна с подобаваща грубост:

– Ако пък ти се опиташ да извъртиш гаден номер на някоя

от нас, ще те прекърша на две. Ако не ми вярваш, иди и питай Доун Яроу какво се случи с ръката ѝ, когато се сбихме в девети клас. Но ти тогава навярно си била още в пелени, та си проспала това събитие.

Инцидентът с Доун всъщност не беше сред най-приятните ми спомени. Честно казано, не очаквах да ѝ ступя някоя кост, когато я блъснах в едно дърво. Все пак именно този инцидент ми помогна да се сдобия и с репутацията на опасен побойник, освен тази на остроумна. Тази история в края на краищата се превърна в легенда и на мен ми бе приятно да си представям как още я разказват край лагерния огън късно вечер. Ако можеше да се съди по изражението на момичето пред мен, тъкмо това ставаше край лагерните огньове.

Точно тогава един от членовете на патрулиращия екип премина покрай нас и огледа с подозрение милата ни среща. Порцелановата кукла побърза да се отдалечи, като улови Ейрън за ръка.

– Хайде – нареди му тя.

– Здравей, Ейрън – сърдечно го поздравих аз, за да му припомня къде се намира. – Радвам се да те видя отново.

Той ми кимна забързано и се усмихна смутено точно докато момичето го задържа назад. Горкият стар Ейрън. Може и да беше добър и умен, но не бе агресивен.

Обърнах се към Лиса.

– Добре ли си? – Тя ми кимна. – Имаш ли някаква представа коя беше тази, която току-що заплаших да натупам?

– Никаква.

Поисках да я поведе със себе си, за да се наредим на опашката от последните чакащи в столовата за обяда, но тя поклати глава.

– Трябва да отида при хранителите.

Обзе ме странно усещане. Бях свикнала само аз да съм основният ѝ източник на кръв и мисълта да се върнем към нормалните привички на мороите ми се стори донякъде странна. Всъщност дори ме обезпокои. А не би трябвало. Ежедневното хранване бе част от живота на мороите – нещо, което не можех да ѝ предложа, докато живеехме сами. Онази ситуация беше доста неудобна, защото след подобно хранване аз гу-

бех силите си, а пък нейните чезнеха през паузите между тях. Така че би трябвало да съм щастлива, че Лиса ще се върне към нормалния за нея начин на живот.

– Разбира се – кимнах с пресилена усмивка.

Продължихме към помещението за хранване, което бе до кафенето. Отвътре беше разпределено на малки кабинки, за да се осигури известно уединение на всеки посетител. Една чернокоса жена от мороите, очевидно дежуреща тук, ни посрещна на входа и сведе поглед към листовите, закрепени върху клипборд. На бърза ръка ги прелисти, намери това, което ѝ бе необходимо, и с жест подкани Лиса да я последва. Мен ме удостои само с един озадачен поглед, но не ми забрани да вляза.

Дежурната ни отведе до една от клетките, където заварихме друга жена, по-закръглена, на средна възраст, да прелиства някакво списание. При появата ни вдигна глава, озърна се и ни се усмихна. В очите ѝ долових онзи сънлив отнесен поглед, с който се отличаваха повечето хранители. Съдейки по блаженото ѝ отнесено изражение, вероятно вече наближаваше изчерпването на лимита ѝ за деня. Като позна Лиса, на лицето ѝ грейна усмивка.

– Добре дошла, принцесо.

Дежурната се отдалечи, а Лиса се настани на стола до жената. Усетих, че изпитваше странно притеснение, малко по-различно от моето. Това и за нея беше непривично. Все пак бе минало доста време. Но хранващата не страдаше от подобни задръжки. На лицето ѝ се изписа зажадняло изражение. Вид на пристрастен наркоман в очакване на поредната доза.

Едва не ми прилоша. Това беше стар инстинкт, утвърден преди толкова много години. Хранителите бяха изключително важни за живота на мороите. Те бяха хора, които доброволно изявяваха желание да им служат като редовен източник на кръв; хора от утайката на обществото, готови да отдадат живота си на тайния свят на мороите. В замяна за тях се грижеха усърдно и им се предоставяше всичкият комфорт, от който се нуждаеха. Но в своята същност те си оставаха просто една разновидност на наркоманите, само че робуващи не на дрогата, а на слюнката на мороите, която им се предлагаше в

щедри дози при всяко ухапване. Самите морои пък – както и техните пазители – гледаха с презрение на тази зависимост, въпреки че без нея не биха оцелели, освен ако насила не се докопат до жертвите си. Кое то си беше пълно лицемерие от тяхна страна.

Хранителката наклони глава, за да осигури на Лиса пълен достъп до врата си. Кожата ѝ беше белязана с доста драскотини заради ухапванията от ежедневните ѝ смени. Тъй като аз рядко бях охранявала Лиса, вратът ми бе останал чист, белезите от ухапванията ѝ рядко се задържаха за повече от ден-два.

Лиса се наведе напред и кучешките ѝ зъби се впиха в жълтеникавата плът на хранителката. Жената затвори клепачи и издаде тих стон на наслада. Преглътнах, докато наблюдавах как Лиса изсмукваше кръвта ѝ. Всъщност не виждах кръв, само си я представях. В гърдите ми се надигна вълна от преплетени емоции. Може би бе копнеж. Или ревност. Побързах да отвърна очи, като приковах поглед в пода. Мислено се упреквах за чувствата, бушуващи в мен.

Какво ти става? Не би трябвало това да ти липсва! Та ти го правеше веднъж на няколко дни. Не си се пристрастила, не и като тази тук. А и не искаш да заприличаш на нея.

Но не можех да се сдържа, не можех да променя начина, по който се чувствах, докато си припомнях райското блаженство и небивалото вълнение при всяко ухапване от вампир.

Лиса скоро приключи и ние се върнахме в столовата, за да се наредим на опашката. За наша радост редицата от чакащи не беше дълга, понеже оставаха само петнадесетина минути до края на обедната почивка. Щом дойде моят ред, се заех да пълня подноса си с пържени картофи, както и с някакви дребни заоблени хапки, май че бяха пилешки. Лиса си взе само кисело мляко. Морои се нуждаят от храна също както дампириите и хората, само че рядко имат апетит, след като са пили кръв.

– Е, как минаха занятията ти? – подпитах я аз.

Тя присви рамене. Лицето ѝ сияеше, възвърнало нормалния си цвят и оживление.

– Добре. Доста ме зяпаха. Не откъсвах погледи. Отрупах ме с въпроси къде сме били. И си шепнат какво ли не зад гърба ми.

– Същото е и при мен – кимнах аз. Касиерката приключи с нашите сметки и ние се насочихме към масите. Хвърлих кос поглед към Лиса. – А ти как приемаш всичко това? Не те притеснява, нали?

– Не. Всичко е наред. – Емоциите ѝ, които достигаха до мен посредством връзката ни обаче, противоречаха на думите ѝ. И тъй като много добре знаеше как ще реагирам, тя се опита да смени темата, като ми подаде учебната програма на нейния клас. Надвеси се над рамото ѝ, за да надникна в листа, който ми показва:

1-ви час	Руски – втора част
2-ри час	Американска колониална литература
3-ти час	Основи на контролиране на елементите
4-ти час	Антична поезия
--- Обяд ----	
5-и час	Поведение и физиология на животните
6-ти час	Висша математика
7-ми час	Култура на мороиите, 4-та част
8-ми час	Славянско изкуство

– Пълна тъпотия – изсумтях аз. – Ако беше като мен в някоя глупава математическа паралелка, щяхме да имаме еднакви програми за следобедите. – Спрях се. – Защо си в класа по основи на контролиране на елементите? Това тук е програма за второкурсници.

Тя ме изгледа.

– Защото учениците от горните курсове посещават часовете по елемента в който са се специализирали.

След което и двете замълчахме. Всички морои владеят магията на елементите. Това е едно от нещата, по които живите вампири се различават от стригоите, мъртвите вампири. Мороиите гледат на магията като на дар. Тя е част от душата им и ги свързва със света.

Преди много, много векове те използвали открито магическите си дарби, като предотвратявали природни бедствия и си помагали в такива основни дейности като набавянето на храна и вода. Но макар вече да не се нуждаеха от това, древните магически умения си бяха останали в кръвта им. Това ги изгаря отвътре, подтиква ги да се изявяват, а освен това им помага

да владеят много добре силите си. Академии като тази тук съществуват, за да помагат на мороите да контролират магиите и да се научават как точно да се справят с тази сложна материя. Освен това изучават още как да управляват магическите събития в обкръжаващия ги свят. Тези правила са утвърдени от столетия и се спазват стриктно.

Всеки от мороите притежава известна способност по всеки от тези елементи. След като ученик от мороите достигне нашата възраст, той се „специализира“ когато властта му над един от елементите – земя, вода, огън или въздух – надделее над останалите. Онези, които не са се специализирали, все едно не са преминали пубертета.

А Лиса... е, Лиса още не се бе специализирала.

– Госпожа Кармак още ли ви преподава? Какво ти каза тя?

– Каза ми, че не е притеснена. Смята, че скоро ще открия своето призвание.

– А ти... каза ли ѝ за...

Лиса поклати глава.

– Не. Разбира се, че не.

Повече не го обсъждахме. Това бе нещо, за което мислехме доста често, но рядко говорехме за него.

Отново тръгнахме напред, като оглеждахме масите, преди да решим къде да седнем. Няколко чифта очи се насочиха към нас, за да ни огледат с безочливо нахално любопитство.

– Лиса! – прокътя нечий глас наблизко. Като се озърнахме, видяхме Натали да маха с ръка към нас. Двете с Лиса се спогледахме. Натали беше нещо като братовчедка на Лиса, така, както и Виктор ѝ се падаше нещо като чичо, обаче никога досега не бяхме дружили с нея кой знае колко.

Лиса сви рамене и се насочи към нея.

– Защо не?

Последвах я с неохота. Натали беше мила, ала освен това и една от най-безинтересните личности, които познавах. Повечето от особите с кралски произход в училището се радваха на някакъв статут като знаменитости, само тази овчица Натали така и не успя да попадне в тази каста. Беше толкова невзрачна, толкова незаинтересувана от интригите между кастите в Академията, че така и не се научи да лавира ловко измежду тях.

Приятелите на Натали ни изпиваха с преливащи от любопитство погледи, но поне си оставаха безмълвни. Единствено тя не съдържа радостния си изблик. Разпери широко ръце, за да ни прегърне и двете заедно. Също като Лиса тя имаше нефритенозелени очи, но косата ѝ бе съвсем черна, точно като тази на Виктор, преди да посивее заради болестта му.

– Ти се върна! Знаех си, че така ще стане! Всички тук все ми повтаряха, че си заминала завинаги, но аз така и не им повярвах. Знаех, че не можеш да останеш вечно там. Защо ти трябваше да заминаваш? Какви ли не истории се изприказваха защо си заминала! – Лиса и аз отново си разменихме погледи, докато Натали не преставаше да бърбори: – Камила обяви, че едната от вас била бременна и заминала да уреди абортта си, но аз си знаех, че не може да е вярно. Някоя друга подхвърли, че сте заминали при майката на Роуз, но аз предположих, че госпожа Кирова и татко нямаше да бъдат чак толкова разстроени, ако сте при нея. Знаеш ли, че можем да бъдем съквартирантки? Само трябва да говоря с...

И продължи да дърдори все тъй оживено, като кучешките ѝ зъби проблясваха от време на време. Аз само се усмихвах учтиво. Бях оставила Лиса да се справя с бърбивата си братовчедка, докато Натали не зададе опасния въпрос:

– Какво правеше, за да си осигуриш кръв, Лиса?

Всички на масата ни изгледаха въпросително. Лиса се вцепени, но аз моментално се намесих, като лъжата без никакви усилия се отрони от устните ми:

– О, това е лесно. Има толкова много хора, които искат да го правят.

– Наистина ли? – удиви се един от приятелите на Натали с разширени от удивление очи.

– Да. Намираш ги на разни купони и други места за забавления. Те през цялото време се оглеждат за някое екстремно изживяване и всъщност дори не зацепват, че си имат работа с вампир. А после повечето са толкова замаяни, че направо нищо не си спомнят. – Вече почти бях изчерпала смътните описания на подробностите, затова просто свих рамене, придах си вид на много умна и самоуверена. Не че някой от останалите знаеше повече от мен по въпроса. – Та, както вече

ви казах, лесно е. Почти толкова лесно, колкото с нашите хранители тук.

Натали прие обяснението и тутакси се впусна да бърби за нещо друго. А Лиса ми хвърли поглед, преливащ от благодарност.

Аз отново изключих от разговора и се загледах в отдавна познатите ми, но позабравени лица, като се опитвах да отгатна кой с кого движеше и кои бяха най-популярните в училището. Мейсън, седнал сред група от начинаещите, улови погледа ми и аз му се усмихнах. До него имаше група морои, смеещи се на нещо. Там бяха също Ейрън и неговата тъпа блондинка.

– Хей, Натали – извиках аз, обърнах се към нея и прекъснах бърборенето ѝ. Тя като че ли нямаше нищо против. – Коя е новата приятелка на Ейрън?

– А? О, тази ли! Това е Мия Риналди. – И като видя безизразното ми лице, додаде: – Не я ли помниш?

– Трябва ли да я помня? Била ли е тук, когато избягахме?

– Винаги е била тук – обясни ми Натали. – Тя е само с една година по-малка от нас.

Погледнах въпросително към Лиса, но тя само сви рамене.

– А защо ни е толкова сърдита? – поинтересувах се аз. – Никоя от нас двете не я познава.

– Не зная – отвърна Натали. – Може би просто ревнува Ейрън. Не беше много известна, когато вие изчезнахте. Но след това *наистина* стана популярна, *наистина* много бързо. При това въобще не е от кралска фамилия или нещо подобно, ала след като започна да излиза с Ейрън, тя...

– Добре, стига ми толкова. Благодаря – прекъснах я. – Всъщност това не ме интересува...

Отместих поглед от лицето на Натали и го насочих към Джеси Зеклос, който тъкмо в този момент премина покрай нашата маса. Ах, Джеси. Бях го забравила. Приятно ми беше да флиртувам с Мейсън и някои от начинаещите, но Джеси беше съвсем друга класа. Да флиртуваш с другите момчета беше да го правиш просто заради самото флиртуване. Но да флиртуваш с Джеси все се свеждаше до надеждите да се озовеш с него полугола в леглото. Той беше морой от кралско потекло и освен това бе толкова привлекателен, че би трябвало да

носи предупредителна табела с надпис ВЗРИВООПАСЕН. Щом срещна погледа ми, веднага ми се усмихна.

– Здравей, Роуз. Добре дошла отново при нас. Още ли разбиваш мъжките сърца?

– Ти какво, да не би да си кандидат?

Усмивката му разцъфна още повече.

– Нека да си чукаем среща някой път и ще разберем. Ако отменят домашния ти арест.

С тези думи продължи нататък, а аз го проследих с поглед, преливащ от възхищение. Натали и приятелките ѝ ме зяпаха благоговейно. Може и да не бях богиня според разбиранията на Дмитрий, но в тази група Лиса и аз си оставахме богини – или поне бивши богини – макар и от друга категория.

– О, Боже мой – възкликна едно момиче. Не можах да си спомня името ѝ. – Това беше *Джеси*.

– Да – рекох с усмивка. – Точно той.

– Бих искала да изглеждам като теб – добави тя с въздишка.

Всички пак се вторачиха в мен. Строго погледнато, аз бях наполовина морой, но външността ми беше съвсем като на нормалните хора. Това ми позволяваше да се смесвам с хората, така че въобще не ми се налагаше да се замислям за външността си. А ето че тук, както се бях озовала сред слабичките момичета морои, до една с малки бюстове, някои мои черти – може би доста по-едрият ми бюст и по-добре оформените бедра – изпъкваха отдалеч. Знаех, че съм хубава, но за момчетата морои моето тяло беше не просто хубаво. Беше секси. И то по един опасен начин. Дампирите се смятаха за екзотично завоевание или новост, която всички момчета морои искаха да опитат.

Беше ирония на съдбата, че дампирите бяха такава неустойима съблазън тук, защото доста по-слабите момичета морои приличаха досущ на кльощавите манекенки, толкова популярни в света на хората. Повечето от хората никога не можеха да постигнат тази „идеална“ мършавост, докато момчетата морои никога не можеха да изглеждат като мен. Всеки искаше това, което не можеше да има.

Двете с Лиса успяхме да седнем една до друга в общите ни часове през следобедните занятия, но не си говорихме

много. Погледите, за които ми бе споменала, продължаваха да ни следват, но аз установих, че колкото повече разговарям с околните, толкова по-топло започваха да се държат с нас. Постепенно, макар и доста бавно, съучениците ни сякаш започваха да си спомнят кои бяхме ние, а и новината за нелудничавото ни приключение започваше да избледнява, въпреки че все пак интригата си оставаше.

Или може би беше по-точно да кажа, че те си спомниха коя бях аз. Защото говорех само аз. Лиса през цялото време гледаше само право напред, слушаше, но не реагираше, нито участваше в разговорите. Усещах безпокойството и тъгата, които струяха от нея.

– Добре де – рекох ѝ накрая, когато най-послед часовете свършиха. Стояхме пред училището и аз напълно съзнавах, че нарушавам уговорките от споразумението ми с Кирова. – Няма да останем тук – обещах ѝ аз, докато оглеждах напрегнато лагера. – Ще намеря начин да се измъкнем.

– Наистина ли мислиш, че ще можем да го направим за втори път? – попита Лиса тихо.

– Абсолютно. – Говорех уверено, благодарна, че тя не може да улавя моите чувства. Да избягаме първия път беше доста трудно. Но да го направим още веднъж... е, това вече си беше истинско, яко предизвикателство, да не говорим, че аз още не можех да измисля точно как да стане.

– Наистина ще го направиш, нали? – Тя се усмихна, но повече на себе си, отколкото на мен, все едно ѝ бе хрумнало нещо забавно. – Разбира се, че ще го направиш. Това е толкова... – Въздъхна. – Не зная дали трябва да го правим. Може би... може би трябва да останем.

Примигнах удивено.

– Какво? – Не беше обичайният ми изблик на красноречие, но това бе най-доброто, което в момента успях да измисля. Никога не бях очаквала това от нея.

– Аз те наблюдавах, Роуз. Видях как говориш с другите ученици по време на часовете, как споделяш с тях толкова много неща за упражненията. Всичко това ти е липсвало.

– Не си струва да говорим за това – възразих аз. – Не и ако... виж, ако ти... – Не успях да довърша, но тя беше права.

Беше го разбрала. Липсваха ми другите начинаещи. Дори и някои от мороите. Но имаше и още нещо. Моят неопитност и изоставане се увеличаваха с всеки изминал ден.

– Може да е за добро – опитваше се да ме убеди тя. – Нямам толкова много... ти знаеш какво ме измъчваше преди. Вече не се чувствам така, сякаш някой непрекъснато ни следи или дебне.

Нищо не ѝ отговорих. Преди да напуснем Академията, тя непрекъснато имаше чувството, че някой я следи, че все я преследват. Никога не бях видяла някакво доказателство в подкрепа на тези нейни страхове, но веднъж чух една от учителките ни да говори за подобни явления. Тази учителка беше госпожа Карп – привлекателна, въпреки че беше морой – с тъмнокафява коса и високи скули. Аз пък още тогава бях категорично убедена, че тя е пълна откачалка.

– Никога няма да знаете кой ви наблюдава – обичаше да повтаря тя, докато крачеше забързано из класната стая и спускаше щорите. – Или кой ви следи. Най-добре е да бъдете предпазливи. Най-добре е винаги да сте предпазливи. – Ние се кихахме, както учениците винаги реагират на ексцентричните и страдащи от някаква параноя преподаватели. Притеснявах се, че един ден Лиса може да стане като нея.

– Какво не е наред? – попита ме Лиса, като забеляза, че бях потънала в мислите си.

– А? О, нищо. Просто се бях замислила за... – Въздъхнах, докато се опитвах да балансирам желанията си с това, което щеше да бъде най-добро за нея. – Лиса, мисля, че можем да останем тук... но при няколко условия.

– Какво е това? Ултиматумът на Роуз? – разсмях се тя.

– Не. Говоря напълно сериозно. – Това бяха думи, които не казвах много често. – Искам от теб да стоиш по-надалече от другите кралски особи. Не говоря конкретно за Натали или някоя като нея, а само за ония другите, знаеш кои. По-влиятелните в играта като Камила или Карли. Цялата тази тайфа.

Веселото ѝ настроение мигом помръкна, изместено от удивление.

– Сериозно ли говориш?

– Разбира се. Нали никога не си ги харесвала?

– Но *ти* ги харесваш.

– Не. Или поне не съвсем. Е, допада ми това, което могат да ни предложат, купоните и останалите забавления.

– И ще се лишиш от всичко това? – попита ме тя със скептично изражение на лицето.

– Разбира се. Нали така живяхме в Портланд.

– Да, ама там беше по-различно. – Погледът ѝ се зарея накъде настрани, без да се фокусира върху нещо конкретно. – Тук... *тук* аз трябва да стана част от това. Не мога да го избегна.

– Можеш, по дяволите. Как може Натали да остава настрани от тях?

– Натали няма да наследи титла от фамилията си – възрази ми Лиса. – Докато аз вече съм наследила моята. Трябва да се включа, да започна да си създавам познанства. Андре...

– Лис... – простенах аз. – Ти *не* си Андре. – Не можех да повярвам, че все още продължава да се сравнява с брат си.

– Той винаги участваше активно в социалния живот.

– Да, добре – троснато се съгласих аз. – Само че сега е *мъртъв*.

Лицето ѝ мигом се вкорави.

– Знаеш ли, че понякога хич не си добра.

– Ти не ме държиш край себе си, за да ти бъда добродушна сянка. Ако толкова искаш някоя по-добричка, там има цяло стадо от овчи души, които са готови гърлата си да прережат, само и само да се сближат с принцесата от фамилията Драгомир. Ти ме държиш край себе си, за да ти казвам истината право в очите, а тя е следната: Андре е мъртъв. Завинаги. Вече ти и единствено ти си наследницата на титлата и ще трябва да се справиш с това според възможностите си. Но засега това означава преди всичко да страниш от другите личности от кралски произход. Ние просто трябва да се снишим. Да го даваме тихо и кротко. Ако отново се забъркаш с онази тайфа, Лис, накрая ще се докараш до...

– *Лудост?* – подсказа ми тя, когато не довърших изречението си.

Сега бе мой ред да отклоня погледа си.

– Нямах точно това предвид...

– Всичко е наред – реши тя след кратък размисъл. Въздъхна и докосна ръката ми. – Чудесно. Ще останем и ще стоим настрани. Ще го даваме тихо и кротко, шом така искаш. Предполагам, че ще трябва да движим с Натали.

Ако трябваше да бъда напълно честна, длъжна бях да призная, че не ми се щеше точно това. Искях да посещаваме всички кралски купони и празненства с яко пиене, както го правехме преди. С години не бяхме допускани до този начин на живот, докато не загинаха родителите и братът на Лиса. Андре трябваше да наследи семейната титла и определено се държеше като истински принц. Красив, мил и приветлив, той с лекота очароваше всекиго, с когото се сближеше. Така успя да се наложи като лидер във всички кралски клики и клубове, съществуващи в Академията. След смъртта му Лиса реши, че е нещо като неин свещен или по-скоро семеен дълг да го замести.

Аз трябваше да се присъединя с нея към този изискан свят. При това никак не ми бе трудно да го сторя, тъй като не бях длъжна да се съобразявам с политическите игри в техните среди. Бях само едно симпатично момиче дамфир, от онези, които нямаха нищо против да се забъркват в най-различни кашии и винаги бяха готови да спретнат някоя шуротия. Дори се превърнах в обект на внимание. На тях им допаднаше да се навъртам около тях, за да ги забавлявам.

Лиса обаче трябваше да се справя с други проблеми. Фамилията Драгомир беше една от дванадесетте управляващи кралски фамилии. Лиса заемаше много важно място в обществото на морите и заради това другите млади особи от кралски произход държаха да поддържат добри отношения с нея. Много от тях се преструваха, че са нейни искрени приятели и се опитваха да я въвлекат в своите комплоти, насочени срещу други клики. Кралските особи можеха да си позволяват да се държат подкупващо сърдечно с теб и в следващия миг да ти забият нож в гърба. И така се отнасяха с *всеки* от своята среда. За нас, дамфирите, и въобще за всички останали, които нямаха кралски произход, те бяха напълно непредсказуеми.

Това жестоко наследство накрая се отрази на Лиса. Тя беше открита и мила по природа. И такава я обичах. Мразех да я

виждам огорчена и потисната от интригите на висшите аристократи. След злополуката стана много неуверена и уязвима, така че всички празненства, балове и купони на света не си струваха, ако цената бе да я видя наранена.

– Добре тогава – отстъпих аз накрая. – Ще видим как ще потръгне. Ако нещо се обърка... каквото и да е то... напускаме играта. И без никакви спорове повече.

Тя кимна.

– Роуз?

И двете погледнахме към внезапно появилия се Дмитрий. Надявах се, че не е чул последните ни думи.

– Закъсняваш за упражненията – отбеляза той с равен делови тон. Като видя Лиса, кимна учтиво: – Здравейте, принцесо.

Тръгнах с него, но продължавах да се тревожа за Лиса и се питах дали оставането ѝ тук е най-доброто решение. Посредством връзката ни не долавях нищо обезпокоително, но емоциите ѝ пулсираха неудържимо. Смушение. Носталгия. Страх. Очакване. Силни и мощни, те ме пронизваха цялата.

Още преди да се случи, усетих как някаква сила ме увлече. Беше също като преживяното в самолета: емоциите ѝ дотолкова се усилиха, че ме „всмукаха“ в главата ѝ, преди да успея да ги спра. Сега можех да виждам и да изпитвам същото, което виждаше и преживяваше тя.

Тя крачеше бавно, заобиколи сградата на столовата и влезе в малкия православен параклис, посещаван от повечето от учащите тук. Лиса редовно присъстваше на всички литургии. Но не и аз. Моето споразумение с Всевишния бе доста странно: съгласна бях да повярвам в Него – макар и доста неохотно, – стига да ме оставяше да се наспивам в неделните утрини.

Ала щом тя влезе вътре, почувствах, че не е отишла там да се моли. Имаше друга цел, за която не знаех нищо. Тя се озърна, за да се увери, че нито свещеникът, нито някой от богомолците е някъде наблизо. Мястото сега беше съвсем безлюдно.

Плъзна се през задната врата на параклиса и се заизкачва по тесните скърцащи дървени стъпала към таванското помещение. Там завари само полумрак и прахоляк. Единствената светлина проникваше от големия прозорец с цветно стъкло,

пречупващ ярките слънчеви лъчи в дребни многоцветни отблясъци по пода.

До този момент не подозирах, че това помещение е нейното убежище, където редовно се беше усамотявала. Но сега можех да го усетя, да доловя в спомените ѝ как е имала навика да идва тук, за да избяга от всички, да остане насаме с мислите си. Безпокойството ѝ донякъде стихна, когато се озова в познатата обстановка. Лиса се настани на скамейката под прозореца и облегна глава на стената, за да се наслади на тишината и светлината.

Мороите, за разлика от стригоите, могат да понасят слънчевата светлина, но само за кратко. Като седеше там, можеше да си представи, че е изложена на ласките на слънцето, макар че цветното стъкло на прозореца поглъщаше част от лъчите и я предпазваше от слънчевата светлина.

Дишай дълбоко, каза си тя, само дишай дълбоко. Всичко ще бъде наред. Роуз ще се погрижи за всичко.

Вярваше в това страстно, както винаги, което още повече я успокои.

И тогава от мрака заговори един приглушен глас:

– Можеш да притежаваш цялата Академия, но не и скамейката под прозореца.

Тя подскочи от изненада. Сърцето ѝ заби учестено. Тутакси долових тревогата ѝ и моят пулс също се ускори.

– Кой е там?

В следващия момент една фигура се надигна иззад струпаните в ъгъла дървени сандъци. Лиса не бе успяла да огледа този тънещ в мрак ъгъл. Фигурата пристъпи напред и на фона на оскъдната светлина започнаха да се материализират познатите очертания на едно лице. Разчорлена черна коса. Бледосини очи. И сардонична усмивка, която не слизаше от това лице. Лицето на Кристиан Озера.

– Не се тревожи – заговори той. – Не хапя. Е, поне не по този начин, от който се опасяваш. – И се засмя на собствената си шега.

Тя обаче не я намери за смешна. Напълно беше забравила за Кристиан. Както и аз.

Независимо какво се случва в нашия свят, някои основ-

ни истини за вампирите си остават все същите. Мороите са живи; стригойте са съживени мъртвци. Мороите са смъртни; стригойте са безсмъртни. Мороите се раждат; стригойте *се създават*.

Съществуват два начина да се създаде един стригой: само с едно-единствено ухапване може насила да се превърне в стригой някой човек, дамфир или морой. Или пък мороите, изкушени от желанието да се сдобият с безсмъртие, могат по свой избор да се превърнат в стригои, ако преднамерено убият, изпивайки всичката кръв на жертвата. Но да направят това, се счита за най-страшният и извратен грях, най-непростимият от всички грехове, противоречащ на начина на живот на мороите и на самата природа. Мороите, които избират този мрачен път, изгубват способността си да използват магическите елементи, както и другите свръхестествени сили в света. Ето защо те повече не могат да излизат на слънце.

Точно това се бе случило преди години с родителите на Кристиан. Те бяха стригои.

ГЛАВА 5

Или по-скоро са били стригои. Батальон от пазители ги бе проследил и убил. Ако слуховете бяха верни, Кристиан е бил свидетел на цялата тази трагедия още когато е бил много малък. И макар самият той да не беше стригой, някои подозираха, че си остава дълбоко свързан с тях, съдейки по това, че винаги се обличаше само в черно. Пък и по начина, по който се държеше с всички около себе си.

Стригой или не, аз не му вярвах. За мен си оставаше съмнителен тип, затова мълчливо изкрещях на Лиса да се махне оттам – не че моят вик можеше да свърши някаква работа. Глупава еднопосочна връзка.

– Какво правиш тук? – запита го тя.

– Любувам се на гледката, разбира се. Онзи стол, покрит с мушама, е особено красив по това време на годината. А пък там се пази старо ковчеже, пълно с писанията на благословения и луд свети Владимир. Да не забравяме и красивата маса без крака там в ъгъла.

– Както и да е, нямам намерение да ти преча. – Тя завъртя очи, приближи се към вратата и понечи да излезе, но той ѝ препречи пътя.

– Е, ами ти? – продължи той с насмешлив тон. – Ти какво правиш тук? Нима купоните свършиха? Няма ли някого, чийто живот да съсипеш?

Лиса живна за миг.

– Леле, колко остроумно. Решил си да наминеш, за да ви-

диш дали ще можеш да вбесиш Лиса, за да докажеш колко си умен, така ли? Днес ми се разкрещя някакво момиче, което въобще не познавам, а ето че сега трябва да търпя и теб. Какво да направя, за да остана замалко сама?

– О, значи затова си дошла тук горе. За да си устроиш жалейно парти.

– Това не е шега. Говоря сериозно. – Усетих, че Лиса започна да се ядосва. Гневът потуши тъгата, завладяла я преди малко.

Той сви рамене и се облегна на скосената стена.

– Аз също. Обичам жалейните партита. Щеше ми се да бях донесъл шапчици. За какво искаш първо да похленчиш? За това, че ще ти трябва цял ден, за да станеш отново всеобща любимка? Или че ще се наложи да чакаш две седмици, докато от „Холистър“ ти изпратят нови парцалки? Ако платиш за бърза доставка, чакането може и да не се окаже толкова дълго.

– Пусни ме да си вървя – извика тя гневно и този път го блъсна.

– Почакай – подвикна той, когато тя стигна до вратата. Саркастичната му интонация се бе стопила. – Какво... хм, как беше?

– Кое как е било? – попита остро Лиса.

– Да си там, навън. Извън Академията.

Тя се поколеба за миг, преди да му отговори, изненадана от искрения му интерес и желание за разговор.

– Беше страхотно. Никой не знаеше коя съм. Просто едно лице от тълпата и нищо повече. Не бях морой. Нито кралска особа. Нищо особено. – Сведе поглед към пода. – Докато тук всички си мислят, че знаят коя съм.

– Да. Трудно е да се отърсиш от миналото си – констатира той с горчивина.

В този миг Лиса се замисли – по подразбиране това се предаде и на мен – колко труден може би е сега животът на Кристиан. През повечето време хората се държаха с него така, сякаш не съществува. Все едно е призрак. Не говореха с него. Не говореха за него. Дори не го забелязваха. Петното на позора заради престъплението на родителите му бе неизлично и хвърляше сянка върху цялата фамилия Озера.

Все пак той я вбесяваше и тя не искаше да изпитва съчувствие към него.

– Я чакай – да не би сега да сме на твоето жалейно парти? Той се засмя.

– Тази стая от една година вече ми служи като място за жалейни партита.

– Съжалявам – изрече Лиса с ехиден тон. – Имах навика да идвам тук, преди да си тръгна. Така че имам повече права от теб.

– Да, но аз пък се възползвам от правото на незаконно самонастанилите се. Освен това се старая да стоя колкото се може по-близо до параклиса, за да се убедят останалите, че не съм станал стригой... поне засега. – В интонацията му отново се прокрадна нотка на горчивина.

– Наистина винаги съм те виждала на литургиите. Това ли е единствената причина да ги посещаваш? За да изглеждаш добър и праведен? – На стригойте им бе забранено да стъпват на свети места заради непростимите им грехове срещу света.

– Разбира се – потвърди той. – Защо иначе ще го правя? Заради спасението на *душата си*?

– Както и да е – рече Лиса, която явно беше на различно мнение. – Тогава ще те оставя сам.

– Почакай – отново повтори той. Явно не му се искаше тя да си тръгне. – Искам да ти предложа сделка. Можеш да стоиш тук колкото искаш, ако ми кажеш едно нещо.

– Какво е то? – попита тя, като се извърна и го погледна в очите.

Той се приведе напред.

– От всички слухове, които чух за теб днес – и повярвай ми, чух много, макар че никой не е разговарял пряко с мен – има един, който никак не се връзва. Те различиха най-подробно всичко друго около теб: защо си заминала, какво си правила там, защо си се върнала, за специализацията ти, какво каза Роуз на Мия и тям подобни глупости. Но в същото време никой, буквално никой не се усъмни и не попита нищо за цялата онази тъпа история, която разказа Роуз, че там имало хора, които ти давали кръвта си.

Тя извърна поглед, а аз усетих как страните ѝ пламнаха.

– Това не е глупава история. Нито е измислица.

Той се изсмя тихо.

– Живял съм сред хората. Заедно с леля ми, след като родителите ми... умряха. Не е толкова лесно да си набавиш кръв. – Тя не отговори и той пак се засмя. – Роуз е била, нали? Тя те е охранявала.

Вълна от страх се надигна и в двете ни. Никой в Академията не би могъл да знае за това. Разбира се, Кирова и старшите пазители бяха осведомени, но пазеха тази информация за себе си.

– Е, ако и това не е доказателство за приятелство, то не знам кое е – заключи той.

– Не бива да казваш на никого – изрече Лиса задъхано.

Само това ни липсваше. Както вече обясних, хранителите са пристрастени към вампирските ухапвания. Ние ги приемаме като част от живота, но при все това гледаме отвисоко на тях. За всички други – особено за дампириите – да позволят на морой да смуче от кръвта им е... срамно и порочно. Всъщност едно от най-извратените, едва ли не порнографски неща, които един дампири може да извърши, е да позволи на морой да пие кръвта му по време на секс.

Разбира се, Лиса и аз не сме правили секс, но и двете знаехме какво щяха да си помислят останалите за мен, ако разберат, че съм я охранявала.

– Не казвай на никого! – повтори Лиса.

Той пъкна ръце в джобовете на палтото си и седна върху един от дървените сандъци.

– И на кого да кажа? Слушай, защо не седнеш на скамейката до прозореца? Отстъпвам ти я за днес, ако не се страхуваш от мен.

Тя се поколеба, докато го изучаваше. Целият в черно, загадъчен и груб, с устни, извити в предизвикателно бунтарска усмивка. Но не изглеждаше много опасен. Не приличаше на стригой. Тя се отпусна предпазливо на скамейката под прозореца и несъзнателно потри раменете си с ръце, за да се предпази от студа.

Кристиан не откъсваше поглед от нея. Не след дълго въздухът в помещението се постопли.

Лиса се вгледа в очите на Кристиан и се усмихна, изненадана, че не е забелязала колко леденосини бяха преди малко.

– Огънят ли е елементът, в който специализираш?

Той кимна и издърпа един счупен стол.

– Ето че сега си имаме и отопление, и луксозно обзавеждане.

В този миг видението изчезна.

– Роуз? Роуз?

Примигнах и се взрях в лицето на Дмитрий. Беше се навел над мен. Ръцете му разгърсваха раменете ми. Спрях се. Намирахме се на сред площада, разделящ сградите за горните класове.

– Какво ти е?

– Аз... Бях... бях с Лиса... – Притиснах длан към челото си. Никога досега не бях имала толкова продължително и ясно преживяване. – Бях в главата ѝ.

– В нейната... глава?

– Да. Това е част от връзката ни. – Не исках да се впускам в подробности.

– А тя добре ли е?

– Да, тя е... – Поколебах се. *Наистина* ли беше добре? Кристиан Озера току-що я беше поканил да остане с него. А това не беше за добро. Помежду им имаше сравнително спокойни моменти като плаване в тихи води, а след това мигове на притеснение и тревога. Но чувствата, които нахлуваха през нашата връзка, вече не бяха наситени само със страх или безпокойство. Сега тя бе почти доволна, макар и все още леко нервна. – Тя не е в опасност – изрекох накрая. Или поне се надявах да е така.

– Можеш ли продължиш да вървиш?

Коравият, стоически издръжлив воин, с когото се бях сблъскала преди, бе изчезнал и сега имаше загрижен вид. *Наистина* загрижен. Под настойчивия му поглед нещо в мен потрепна... което беше глупаво от моя страна, разбира се. Нямахе причина да се размеквам само защото този мъж е прекалено красив. В края на краищата нали той – поне според Мейсън – бил бог, който с никого не се сближавал. Такъв, който навярно ще ми причини всякакви болки.

– Да. Добре съм.

Отидох в съблекалнята на гимнастическия салон и се преоблякох в спортни дрехи, които някой най-после се бе досетил

да ми остави, след като цял ден тренирах само по джинси и тениска. Оказаха ми се големи. Срещата на Лиса с Кристиан Озера продължаваше да ме притеснява, но се постарях да пропъдя тази тревога. Още повече, че в момента мускулите ми направо крещяха, че не искат да бъдат подлагани на повече изтощителни упражнения.

Затова предложих на Дмитрий днес да прескочим тренировките.

Той се засмя. Бях сигурна, че се смееше на мен, а не с мен.

– Какво е толкова смешно?

– О – рече той и усмивката му се стопи. – Явно си била сериозна.

– Разбира се, че бях! Виж какво, фактически от два дни не съм спала. Защо точно сега трябва да започваме тази тренировка? Остави ме да си полегна малко – захленчих аз. – Поне само за час.

Той скръсти ръце и ме измери с поглед отгоре до долу. От предишната му загриженост за мен не бе останала и следа. Сега бе безкомпромисен професионалист. Труден тип.

– Как се чувстваш сега? След предишната тренировка?

– Дяволски ме боли.

– Утре ще бъде още по-зле.

– Така ли?

– Така, затова по-добре потренирай малко сега, докато... докато още не си се почувствала съвсем зле.

– Що за логика е това? – възмутих се аз.

Но повече не посмях да споря с него. Той ме отведе в зала за вдигане на тежести. Показа ми тежестите и упражненията, които искаше да изпълня, след което се оттегли в ъгъла с един изпомачкан от много четене роман за Дивия запад. Като някой бог, решил да се усамоти.

Когато свърших, той застана до мен и ми показа няколко упражнения за отпускане на мускулатурата.

– Как така си станал пазител на Лиса? – попитах го аз. – Отскоро си тук. Учил ли си въобще в тази Академия?

Не ми отговори веднага. Имах чувството, че няма навика често да говори за себе си.

– Не. Учил съм в едно училище в Сибир.

– Брей. Това сигурно е единственото място на света, което е по-лошо от Монтана.

В очите му проблесна нещо – може би искра на развеселеност, – но не отвърна на шегата ми.

– След като се дипломирах, бях пазител на лорд от рода Зеклос. Наскоро го убиха. – Усмивката му помръкна и лицето му потъмня. – Изпратиха ме тук, защото се нуждаеха от допълнителни пазители в Академията. Когато принцесата се завърна, ме причислиха към нея, понеже и без това бях налице. Не зная дали ще продължа да я пазя, когато напусне лагера.

Замислих се над това, което ми беше сподели. Някой стригой е убил този, когото той е трябвало да охранява.

– А този лорд умря по време на твоята смяна, така ли?

– Не. Беше с друг пазител. Аз отсъствах.

Замълча. Очевидно мислите му витаеха някъде другаде. Мороите очакваха много от нас, но поне признаваха, че ние, пазителите – повече или по-малко – сме само хора. И макар да сме техни предани до смърт телохранители, и ние като останалите от всички други професии се нуждаем от заплащане и време за почивка. Някои от по-коравите пазители – като майка ми например – се отказваха от ваканциите, като се къляха, че никога няма да изоставят своите морои. Сега, докато се зирах в Дмитрий, не можех да се отърся от усещането, че и той е от тази рядко срещана порода. Ако е бил в законна отпуската, едва ли би трябвало да се упреква за това, което е сполетяло неговия повереник. И все пак се упрекуваше. Аз също бих се обвинявала, ако нещо се случеше с Лиса.

– Хей – рекох му, внезапно обзета от желание да го поободря, – ти ли измисли плана как да ни върнеш тук? Защото беше много добър. Груба сила и всичко останало.

Той изви нагоре вежди, обзет от любопитство. Супер яко. И аз винаги съм искала да мога да правя това.

– Да не ми правиш комплимент за плана?

– Е, все пак беше много по-добър от последния, с който се опитаха да ни заловят.

– Последният ли?

– Да. В Чикаго. С глутницата от пси-хрътки.

– Това бе първият път, когато ви намерихме. В Портланд.

Престанах с упражненията за отпускане на мускулатурата и кръстосах крака.

– Хм, не мисля, че съм си въобразила онези пси-хрътки. Кой друг би могъл да ги изпрати? Те реагират само на мороите. Може би никой не ти е казал за предишните опити да ни открият.

– Може би – рече той, но по недоверчивото изражение на лицето му си личеше, че не му се вярва.

След тренировката се прибрах в спалното помещение на начинаещите. Учениците морои живееха от другата страна на площада, онази, която бе по-близо до столовата. Помещенията бяха съобразени с изискването спалните на начинаещите да бъдат по-близо до гимнастическия салон и тренировъчните площадки. Но освен това ние живеяхме поотделно с оглед на различията в начина на живот на мороите и дампириите. Техните спални помещения имаха много малко прозорци, при това всичките затъмнени, така че пропускаха съвсем слабо слънчевата светлина. Освен това имаха и специална секция за хранителите, които винаги им бяха под ръка. Спалните на начинаещите бяха построени с много повече прозорци и в тях винаги беше по-светло.

Разполагах със собствена стая, понеже начинаещите бяха малко на брой, особено момичетата. Стаята, която ми дадоха, беше малка и семпло обзаведена, само с едно двойно легло и бюро с компютър. Малкото мои вещи бяха пренесени от Портланд и още бяха в кашони, струпани в стаята. Поразтършувах се из тях, за да намеря една тениска за спане. Попадах и на две фотографии: на едната бяхме снимани с Лиса на едно футболно игрище в Портланд, а на другата бях само аз по време на ваканцията със семейството ѝ една година преди трагичната злополука с родителите и брат ѝ.

Настаних се на стола до бюрото и включих компютъра. За щастие някой от техниците ми бе оставил лист с новия ми имейл адрес и новата парола. Бях щастлива, че никой не се бе досетил, че така ще мога да се свързвам с Лиса. Ала сега бях прекалено уморена, за да ѝ пиша. Тъкмо се бях приготвила да изключа компютъра, когато забелязах, че вече съм получила някакво съобщение. От Джанин Хатауей. Беше кратко:

Радвам се, че се завърна. Но това, което направи, не може да бъде извинено.

– И аз те обичам, мамо – промърморих и изключих компютъра.

Строполих се в леглото и заспах още преди главата ми да докосне възглавницата. И точно както бе предрекъл Дмитрий, като се събудих на следващата сутрин, се чувствах десет пъти по-зле. Останах да полежа в леглото, докато обмислях възможностите за ново бягство. После си спомних колко много пъти падах при вчерашните тренировки и си казах, че единственият начин да не позволя това отново да се случи е, като тази сутрин се постарая да издържа на натоварването.

Болките в костите и мускулите бяха ужасни, но все пак оцелях при упражненията с Дмитрий преди часовете, така че следващите занятия минаха без да припадна от изтощение.

По време на обяда дръпнах Лиса настрана от масата на Натали, за да ѝ изнеса поучителна лекция, достойна за Кирова, относно Кристиан – най-вече я скастрих за това, че бе издала пред Кристиан съкровенията тайна за нашето кръвно общуване. Ако това се разчуе, репутацията ни в тукашното общество щеше да бъде съсипана, а аз му няхах доверие и се опасявах, че ще ни издаде.

Лиса обаче имаше други грижи.

– Отново си била в главата ми? – възкликна тя. – При това за *толкова* дълго?

– Не го направих нарочно – заоправдавах се аз. – Просто се случи от само себе си. Пък и не това е най-важното. Ти колко дълго остана при него?

– Не много. И ми беше доста... забавно.

– Но това не бива да се повтаря. Ако някой разбере, че стоиш там при него, ще те разпънат на кръст. – Измерих я с разтревожен поглед. – Нали не си се увлякла по него?

– Не. Разбира се, че не – засмя се тя.

– Добре. Защото ако толкова ти е нужно гадже, можеш да си върнеш Ейрън. – Той беше скучен, но безопасен. Също като Натали. Как могат всичките тези безобидни хора да са толкова скучни? Може би това е дефиницията на безопасността.

Лиса се засмя още по-звучно.

– Ама тогава Мия ще ми издере очите.
 – Можем да се справим с нея. Освен това той заслужава някоя, която не пазарува в детски магазини.
 – Роуз, трябва да спреш да говориш такива неща.
 – Просто изричам това, което ти не смееш да кажеш.
 – Тя е само с една година по-малка от нас – припомни ми Лиса и пак се разсмя. – Не мога да повярвам, че си мислиш, че аз ще съм тази, която ще ввлече и двете ни в беда.

Докато вървахме към класната стая, я стрелнах косо с поглед.

– Все пак Ейрън е доста готин, нали? – попитах с усмивка. Тя също се усмихна, ала избягна погледа ми.
 – Да. Доста е готин.
 – Ооо! Виждаш ли? Значи трябва да се заемеш с него.
 – Едва ли. Засега нямам нищо против да сме само приятели.
 – Приятели, които са свикнали да си завират един друг езиците в гърлата.

Тя завъртя очи.

– Чудесно. – Продължавах да я дразня. – Нека Ейрън си остане при своята приятелка от забавачницата. Също както ти трябва да стоиш по-далеч от Кристиан. Той е опасен.

– Преувеличаваш. Той няма да се превърне в стригой.
 – Но ти влияе лошо.
 – Нима смяташ, че има опасност да стана стригой? – засмя се тя.

Не изчака отговора ми. Вместо това се втурна напред, за да отвори вратата на класната стая. Застанала на прага, се замислих притеснено над думите ѝ, сетне я последвах. Малко след това видях в действие привилегиите на потомците на фамилията с кралски произход. Няколко момчета се смееха и закачаха с едно дългнесто момче от мороите, докато група момичета седяха отстрани и с кискане наблюдаваха сцената. Не го познавах добре, но поне бях наясно, че е от бедняшки произход и със сигурност нямаше кралска кръв. Две от момчетата, които го измъчваха, прилагаха магия с основен елемент въздух и с нейна помощ разпръскваха тетрадите на жертвата, оставени върху чина, след което ги раздухваха из цялата класна стая, докато нещастникът напразно се мъчеше да ги улови.

Инстинктите ми ме подтикваха да направя нещо, може би да се нахвърля върху някого от мъчителите му. Но не можех да се сбия с всички наоколо, които ме дразнеха с нахалното си поведение, още по-малко пък с група момчета от кралските фамилии. Да не говорим за опасността Лиса да се озове в центъра на вниманието им. Затова само ги изгледах с отвращение, докато отивах до чина си. И щом седнах там, една ръка ме докосна по рамото. Джеси.

– Здравей – поздравих го аз весело. За щастие той не се бе присъединил към групата мъчителни. – А сега си дръпни ръката от стоката.

Дари ме с ослепителна усмивка, но не си дръпна ръката от мен.

– Роуз, разкажи на Пол за онзи път, когато предизвика сбиването в часа на госпожа Карп.

Наклоних кокетно глава към него и му се усмихнах закачливо.

– Много сбивания съм предизвиквала в нейните часове.
 – Имам предвид онази история с рака-отшелник и лалугера. Засмях се, като си спомних онзи случай.
 – О, да. Но мисля, че всъщност беше най-обикновен хамстер. Просто го пуснах в кутията при рака и те двамата, пощурели от това, че бях прекалено близо до тях, а не можеха да се измъкнат, се сбиха помежду си.

Пол, момчето, което седеше до нас, и което не си спомнях, също се засмя. Очевидно е бил преместен тук миналата година и не беше чувал тази история.

– И кой спечели?

Погледнах въпросително към Джеси.

– Не помня. А ти спомняш ли си?

– И аз съм забравил. Помня само как се разкрещя госпожа Карп. – Обърна се към Пол. – Човече, трябваше да видиш каква шантава учителка имахме тогава. Все си въобразяваше, че някой я преследва и вършеше какви ли не безсмислени работи. Голяма скица беше. И вечно скитосваше из училището, докато всички останали спяха.

Усмихнах се, макар и малко сковано, сякаш бе казал нещо забавно. Замислих се за госпожа Карп. Изненада ме това, че

за един ден два пъти си спомних за нея. Джеси беше прав – докато още работеше тук като учителка, тя неуморно кръстосваше из кампуса. А това си беше доста шантаво, понякога ме побиваха тръпки, като я видех. Помня още как веднъж най-неочаквано налетях на нея.

Тъкмо се измъквах през прозореца на спалното помещение, за да отида на среща с едни приятели. Беше след часовете и от всички нас се очакваше да сме по креватите и даже вече да сме заспали. Но аз редовно се измъквах тайно. Много ме биваше в това.

Само че тогава не улучих най-подходящия момент. Стаята ми беше на втория етаж и по средата на спускането внезапно полетях надолу. Като усетих как земята стремглаво се втурна срещу мен, с отчаяно усилие се опитах да се заловя за нещо и така да забавя падането. Грубата каменна облицовка на сградата одра кожата ми, но в онзи кошмарен за мен миг не обърнах внимание на драскотините. Стоварих се на земята, добре поне че улучих тревата, защото паднах по гръб и целият ми въздух излезе от дробовете.

– В лоша форма си, Роузмари. Трябваше да бъдеш по-внимателна. Инструкторите ти ще останат доста разочаровани.

Вперих смаян поглед през разрошените си коси и съзрях госпожа Карп, надвесена над мен с развеселена физиономия. В същото време болки пронизваха всяка част на тялото ми.

Постарах се, поне доколкото можех, да не обръщам внимание на свирепите болки и се надигнах от тревата. Да си в класната стая с откачалката Карп, докато си заобиколен от съучениците си, е едно. Но да се озoves насаме с нея, бе съвсем различно нещо. Очите ѝ, както винаги, имаха някакво тайнствено и отнесено изражение, от което цялата ми кожа мигом настръхна.

А на всичкото отгоре съществуваше голяма вероятност на сутринта да ме завлече право в кабинета на Кирова, за да ми бъде наложено съответното наказание. От което още по-силно настръхнах.

Но вместо това тя само ми се усмихна и протегна ръце към моите. Потръпнах, но ѝ позволих да ги улови. Тя зацъка удивено с език, когато видя охлузванията ми. Стисна здраво ръцете ми и смръщи вежди. Сякаш нещо изгори кожата ми, сетне

някакъв лек полъх се плъзна по мен като приятен морски бриз и раните се затвориха. Закратко ми се зави свят и температурата ми рязко се повиши. Кръвта по мен изчезна, както и болката в бедрото и надолу по крака ми.

Ахнах. Издърпах уплашено ръцете си от нейните. Бях виждала доста от магиите на мороите, ала нищо от тях не приличаше на това чудодейно изцеление.

– Какво... какво ми направихте?

Тя отново ми се усмихна със странната си неразгадаема усмивка.

– Връщай се в леглото си, Роуз. Тук навън има лоши неща. Никога не знаеш какво ще те сполети.

Аз все още се вирах смаяно в ръцете си.

– Но...

Вдигнах очи към нея и за пръв път забелязах драскотини по двете страни на челото ѝ, сякаш нечий нокти се бяха забивали там.

Тя ми намигна.

– Няма да те издам, ако и ти не ме издадеш.

Рязко се върнах в настоящето, объркана от спомена за онази странна нощ. Междувременно Джеси разказваше за предстоящия купон:

– Тази вечер трябва да се отвържеш от кучешката си каишка. Ще дойдем към осем и половина да те отведем на нашето място в гората. Марк ще донесе малко трева.

Въздъгнах завистливо, изгълнена със съжаление, което пропъди студените тръпки, породени от спомена за госпожа Карп.

– Не мога да се откопча от каишката. Аз съм с моя руски тъмничар.

Той пусна ръката ми, видимо разочарован. Прокара пръстите си през косата си с цвят на бронз. Да. Дяволски гадно бе, че нямаше да мога да бъда с него. Наистина в най-скоро време трябваше да направя нещо по въпроса.

– Няма ли начин някой път да те пуснат за примерно поведение? – пошегува се той.

Удостоих го с това, което се надявах да мине за съблазнителна усмивка, докато сяха на чина си.

– Разбира се – провикнах се през рамо. – Ако изобщо някога бъда примерна.

ГЛАВА 6

Тъй като срещата на Лиса с Кристиан продължаваше да ме тревожи, на следващия ден ми хрумна нещо.

– Здравейте, Кирова... хм, госпожо Кирова. – Стоях на прага на кабинета ѝ, без да имам уговорена среща. Тя вдигна очи от документите, пръснати върху бюрото ѝ, явно раздразнена да ме види.

– Да, госпожице Хатауей?

– Моят домашен арест означава ли, че не мога да ходя на църква?

– Моля?

– Казахте, че когато не съм в клас или на тренировки, трябва да стоя в спалното помещение. Но какво ще кажете за църковните служби в неделя? Не мисля, че е честно да ме възпирате от религиозните ми... хм, потребности. – Или по-точно да ме лишава от възможността да се срещам с Лиса.

Тя отмести очилата си по-нагоре на носа.

– Нямах представа, че имате религиозни потребности.

– Открих Исус, докато отсъствах от Академията.

– Майка ви не беше ли атеистка? – попита ме тя със скептичен тон.

– А пък баща ми вероятно е мюсюлманин. Но аз съм поела по свой собствен път. Не бива да ме възпирате.

Тя издаде някакъв звук, който ми прозвуча като хихикане.

– Не, госпожице Хатауей, няма да се стигне дотам. Можете да присъствате на неделните служби.

Въодушевлението ми от тази тъй лесно извоювана победа обаче се оказа мимолетно, защото всичко в църквата беше все така скучно и унило както при посещенията ми преди няколко дни. Успях да седна до Лиса, което все пак беше някаква награда. През повечето време само оглеждах присъстващите. Посещенията в църквата не бяха задължителни за обучаващите се в Академията, но тъй като повечето от тях произхождаха от източноевропейски фамилии и изповядваха източноправославно християнство, присъстваха на службите. Немалко от тях бяха искрено вярващи, а други бяха така възпитани от родителите си.

Кристиан седеше от другата страна на централната пътека, като се преструваше на свят и набожен, както сам бе заявил. Колкото и да не го харесвах, фалшивата му набожност ме караше да се усмихвам. Дмитрий седеше най-отзад, потънал в сенките. И той също като мен се отказа да стане и да се присъедини към опашката от богомолци, очакващи да получат светото причастие. Изглеждаше доста замислен, та се усъмних дали въобще слуша службата. Аз самата начесто изключвах вниманието си и я чувах само от време на време.

– Никога не е лесно да се следва Божият път – говореше свещеникът. – Дори и свети Владимир, светецът, признат за патрон на нашето училище, е преживявал трудни времена. Той бил дотолкова обзет от възвишения дух, че хората се трупали около него, омаяни от възможността само да го слушат, само да се радват на неговото присъствие. Толкова величав бил духът му, се казва в старите писания, че можел да изцерява болните. Ала въпреки тези дарби много хора не го тачели. Дори му се подигравали, като повтаряли, че бил заблуден и объркан.

Това бе само един по-любезен начин да се каже, че свети Владимир си е бил напълно луд. Коего за никого не бе тайна. Той е един от малцината светци на мороите, затова на свещеника му бе приятно да разказва неговото житие. Всичко това вече го бях слушала, при това нееднократно, преди да избягаме от тук. Страхотно, няма що. Все едно че разполагах с цяла вечност, съставена само от неделни сутрини, да слушам отново и отново все същата история.

– ... и така станало и с целунатата от сянката Анна.

Вдигнах рязко глава. Нямах ни най-малка представа за какво говореше свещеникът в момента, защото от известно време не го слушах. *Целуната от сянката*. Измина доста време, откакто за пръв път чух тези думи, ала никога не ги забравих. Зачаках го с надеждата да продължи, но той вече бе преминал към следващата част от службата. Проповедта бе свършила.

Богомолците започнаха да напускат параклиса. Щом и Лиса се нахвана да си тръгва, аз ѝ дадох знак с глава.

– Почакай ме. Ей сега идвам.

Втурнах се през гъстата тълпа, за да се измъкна по-бързо навън, където свещеникът разговаряше с неколцина от паството. Едва не изгубих търпение, докато го чаках да свърши разговора. И Натали беше там, за да го пита за някаква дейност за доброволци, която тя би могла да върши. Уф! Щом най-после свърши, тя си тръгна, като на излизане мина покрай мен, без да пропусне да ме поздрави, разбира се.

Като ме видя да се приближавам, свещеникът повдигна въпросително вежди.

– Здравей, Роуз. Радвам се, че отново те виждам.

– Да... аз също – промърморих. – Чух ви да говорите за Анна. За това как била целуната от сянката. Какво означава това?

Той се намръщи.

– Не съм съвсем сигурен. Тя е живяла много отдавна, във времена, когато хората често са били наричани с имена, отразяващи някои от характерните им черти. Възможно е да са я наричали така заради буйния ѝ нрав.

Опитах се да прикрия разочарованието си.

– О, и коя е била тя?

Този път смръщването му бе по-скоро израз на неодобрение, отколкото на замисляне.

– Споменах го няколко пъти.

– О. Ами, хм, сигурно съм го пропуснала.

Разочарованието му се усили и той се извърна.

– Изчакай ме малко.

Изчезна през вратата до олгара, същата врата, по която Лиса се беше качила в таванското помещение. Поколебах се дали да не духна, но си казах, че Господ може да ме накаже за

това. След по-малко от минута свещеникът се върна с някаква книга в ръка. Подаде ми я. Заглавието ѝ беше „Светците на морите“.

– Тук можеш да научиш повече за нея. Следващия път, като те видя, бих искал да чуя какво си научила.

Отдалечих се, начумерена и недоволна. Велико. Ето че получих от свещеника домашно.

До изхода намерих Лиса, увлечена в разговор с Ейрън. Докато му говореше, тя се усмихваше. Чувствата ѝ, които се предадоха и на мен, показваха, че е щастлива, макар и не заслепена от страст.

– Шегуваш се! – възкликна тя.

– Не – поклати той глава.

Като ме видя да минавам покрай нея, тя се извърна към мен.

– Роуз, никога няма да повярваш на това. Чула ли си за Аби Бадика и Зандър? Техният пазител поискал да се оттегли. За да се ожени за *друга* жена-пазител.

Е, *това* се казваше клюка. Всъщност си беше истински скандал.

– Сериозно? Избягали ли са заедно?

– Да. Щели да си наемат къща – кимна тя. – Предполагам, че смятат да си намерят работа сред хората.

Погледнах към Ейрън, който се притесни, щом ме видя.

– И как реагират Аби и Зандър на този слух?

– Ами добре. Смутени са. Хм. Мислят, че е глупаво. – После се сети пред кого говори. – Ох, не исках да кажа, че...

– Няма значение – усмихнах се сковано. – Наистина е глупаво.

Брей. Останах смаяна. Бунтовническата същност на моя характер ме тласкаше да обичам всекиго, който се опитваше да се съпротивлява на системата. Само че в този случай те се бореа срещу моята система, същата, в която през целия си живот бях обучавана да вярвам.

Дампирите и морите имаха странно уреден съвместен живот. Дампирите по начало се раждаха само от смесени двойки – морои и хора. За нещастие дампирите не можеха да се възпроизвеждат помежду си, нито пък чрез смесени двойки с хора. Това бе някаква странна генетична загадка. Веднъж ми казаха, че било така и при мулетата, от което никак не ми стана

приятно. Дампирите и чистокръвните морои можеха заедно да имат деца, обаче благодарение пак на някаква друга генетична особеност техните деца се оказваха стандартни дампири – с наполовина човешки гени и наполовина вампирски гени.

И тъй като мороите бяха единствената раса, с която ние, дампирите, можехме да се размножаваме, за нас бе жизненоважно мороите да оцелеят. Защото без тях ще сме загубени. Обречени на изчезване. А след като стригоите толкова жадно изтребваха мороите, тяхното опазване и защитаване се бе превърнало в наша първостепенна грижа.

Ето така бе възникнала системата на пазителите. Ние, дампирите, не можехме да правим магии, но пък бяхме превъзходни воини – за разлика от мороите. И така чудесно се допълвахме взаимно. Ние наследявахме изострените си сетива и рефлексии от вампирските гени, докато силата и издръжливостта си придобивахме благодарение на човешките гени. Освен това ние, за разлика от мороите, не бяхме ограничавани в действията си от нуждата да смучем кръв. Нито излагането на ярката слънчева светлина беше проблем за нас. Разбира се, не бяхме толкова силни, колкото стригоите, но пък тренирахме упорито, системно и методично, за да се справим с тежката задача да браним мороите. Повечето дампири бяха съгласни, че си струва да пожертват живота си дори само за да е сигурно, че расата на мороите в крайна сметка ще оцелее и пребъде, така че другите дампири след тях да могат да имат потомство от мороите.

И понеже мороите обикновено искаха да имат деца морои, рядко се срещаха дълготрайни връзки между двойки от морои и дампири. Още по-малко бяха жените морои, които искаха да имат връзка с мъж дампир. Но за сметка на това пък, имаше много млади мъже сред мороите, които се забавляваха да съблазняват жени дампири, но впоследствие се женеха за жени морои. В резултат на което имаше множество самотни майки сред дампирите, обаче ние бяхме корава раса, ето защо съумявахме да се справим и с това.

Но много от майките дампири не проявяваха желание да станат пазители, а отдаваха всичките си сили само на отглеждането на своите деца. Понякога тези жени се наемаха на работа

при мороите или хората. Някои от тях предпочитаха да живеят в обособени общности. Разбира се, тези общности се ползваха с доста незавидна репутация. Не бях сигурна доколко бе вярно всичко онова, което се приказваше за тях, но слуховете твърдяха, че мъжете от расата на мороите доста често ги посещаваха, при това *по всяко време*, понеже някои жени дампири им позволявали да им смучат кръвта, докато правят секс. Или както презрително ги заклеймяваше обществото, те не бяха нищо повече от кървави курви.

И така, пазителите дампири бяха основно мъже, което пък означаваше, че мороите бяха повече от наличните пазители. Повечето от дампирите се примиряваха с безрадостната перспектива, че никога нямаше да имат свои деца. Те знаеха, че техният дълг се свежда най-вече до защитаването и опазването на скъпоценната раса на мороите, за да могат техните сестри и братовчедки да имат деца от тях.

Някои жени сред расата на дампирите – като майка ми например – все още си оставаха непоколебимо убедени, че са длъжни да бъдат пазители, дори и това да означаваше, че никога няма да родят и отгледат свои деца. След като съм се родила, тя ме е дала за отглеждане от морои. По традиция мороите и дампирите тръгват на училище много отрано, така че Академията на практика бе поела грижите за отглеждането ми – вместо родителите ми – още когато съм била само на четири години.

Като имах за пример живота на майка ми и това, на което ме бяха възпитавали в Академията, аз отраснах с непоколебимата вяра, че смисълът на живота на всеки дампир е да защитава мороите. Това бе част от нашето наследство, пък и беше единственият начин ние да оцеляваме като раса. Всичко бе толкова просто.

Та именно това правеше толкова шокиращо стореното от пазителя на Бадика. Той бе изоставил поверения му морой и бе избягал с някаква жена-пазител, което пък означаваше, че тя съответно бе зарязала *нейния* морой. Тези двама бегълци не можеха да имат деца, като в същото време две фамилии от мороите оставаха без охранители. Какъв бе смисълът на цялата тази авантюра? Никой обаче не се вълнуваше, ако тийней-

джъри сред дампири те си устройваха срещи или ако възрастни дампири се увличаха по по-млади момичета от мороите. Но съвсем друго бе да се стигне до една сериозна дълготрайна връзка. Особено ако бе свързано с изоставянето на задълженията и бягство от поверените за защита морои. Как можеше да се окачестви това? Само като пълна загуба за всички замесени страни. И пълно опозоряване.

След като си побъбрихме още малко за преживелиците на двамата Бадика, двете с Лиса се разделихме с Ейрън. Щом излязохме навън, аз дочух шум от нещо, което се свличаше отнякъде, след което го видях да пада върху нас двете. Ала твърде късно. Разбрах какво стана чак когато отгоре ни се стовари внушителна камара от мокър сняг, срутил се от покрива на параклиса. Беше началото на октомври и снощи бе навалил първият сняг, който обаче почти веднага започна да се топи. Крайният резултат бе твърде неприятен – и двете здравата се намокрихме и направо измръзнахме.

Лиса все пак успя леко да отскочи настрана, но аз се разкрех, когато леденостудената вода обля косата ми и се стече право във врата ми, а после и надолу по гръбнака. Покрай нас притичаха още няколко души, но тази минилавина ги засегна съвсем слабо.

– Добре ли си? – попитах я аз тревожно. Палтото ѝ бе подгизнало. Мокрите кичури от платиненорусата ѝ коса полепнаха по лицето ѝ.

– Д-добре съм – отвърна тя, макар че зъбите ѝ тракаха от студ.

Съблякох палтото си и ѝ го подадох. За щастие беше непромокаемо и водата се бе стекла по хлъзгавата му повърхност.

– Съблечи твоето.

– Но ти ще...

– Вземи го.

Тя ме послуша и нахлузи моето палто. А аз избухнах в смях както винаги при подобни ситуации. Но не я гледах в очите, а само следях да не ме покапе водата, стичаща се от подгизналото палто на Лиса.

– Ще ми се да не беше обличала палто, Роуз – рече Ралф Саркози, необикновено едър и тлъст морой. Мразех го. – Сега шеше да изглеждаш страхотно по мокра риза.

– Тази риза е толкова грозна, че трябва да бъде изгорена. Да не си я задигнала от някой клошар?

Вдигнах глава и видях Мия да приближава към нас, после хвана под ръка Ейрън. Русите ѝ къдрици бяха безупречно подредени, а на всичкото отгоре се кипреше върху страхотни обувки с адски високи токчета, които щяха да стоят по-добре на мен. Поне я правеха да изглежда по-висока – трябваше да ѝ го призная. Ейрън бе вървял само на няколко крачки зад нас, но като по чудо успя да избегне затрупването от свлеклия се мокър сняг. Но като видях самодоволното изражение на лицето ѝ, разбрах, че тук няма намесено никакво чудо.

– Предполагам, че ще ми предложиш да я изгориш? – попитах равнодушно, без да издавам колко дълбоко ме е засегнала с тази обида. Отлично знаех, че през последните две години не бях имала възможност да следя модата и не бях в час с дрехите. – О, почакай – огънят май не беше твоят елемент, нали? Ти работиш само с водата. Какво съвпадение. Върху нас току-що се изля толкова много вода.

Мия придоби вид на незаслужено обидена, но блясъкът в очите ѝ издаваше, че се радва прекалено много за един безучастен свидетел.

– Какво означава това?

– За мен – нищо. Но госпожа Кирова вероятно би намерила какво да каже, когато разбере, че използваш магия срещу друг ученик.

– Не беше нарочно – подсмихна се тя. – А и не бях аз. Беше божие дело.

Неколцина от насъбралите се наоколо се разсмяха, най-вече за нейна голяма радост. Във въображението си ѝ отговорих: *Както и това*, след което я заблъсках в стената на църквата. Но в реалността Лиса просто ме сръга и ме подкани:

– Хайде да тръгваме.

Двете продължихме към спалните помещения, оставяйки зад гърба си смях и подмятанията за това, че целите бяхме измокрени и че Лиса нищо не знаела за специализацията с елементите. Вътрешно кипях от гняв. Осъзнах, че е крайно време да направя нещо с тази Мия. Освен че ме дразнеше неимоверно държанието ѝ на истинска кучка, не исках Лиса да

се тормози и стресиращо излишно. Първата седмица изкарахме добре. Искан така да продължава и занапред.

– Знаеш ли – заговорих, – колкото повече се замислям, толкова по-силно се убеждавам, че е добре отново да си върнеш Ейрън. Ще послужи за урок на онази кучка, порцелановата кукла. Обзалагам се, че лесно ще го спечелиш. Той е луд по теб.

– Не искам да давам урок на когото и да е – отвърна ми Лиса. – А и не съм влюбена в него.

– Стига де, тя само всява раздори и говори зад гърба ни. Вчера ми се подигра, че нося джинси, приличащи на подарени от Армията на спасението.

– Но джинсите ти наистина са от Армията на спасението.

– Е, да – изсумтях аз, – ама тя нямаше право да ме прави за смях, след като самата тя носи парцали от Таргет*.

– Хей, нищо лошо му няма на Таргет. Аз харесвам дрехите им.

– Както и аз. Но работата не е в това. Тя се опитва да представи парцалите си, сякаш са модели на дизайнерката Стела Маккартни.

– А това да не би да е престъпление?

Придобих сериозно изражение.

– Абсолютно. Трябва да ѝ отмъстиш.

– Казах ти, че не се интересувам от никакво отмъщение – отрязан ме Лиса и ме изгледа косо. – Както и ти не би трябвало да се интересуваш.

Усмехнах се колкото можах по-невинно и когато пътищата ни се разделиха, почувствах облекчение, че тя не можеше да чете мислите ми.

– И така, кога ще започне големият бой на дивите котки? – попита Мейсън, който ме чакаше отвън пред нашето спално помещение. Приличаше на симпатичен безделник, както се бе облегал на стената със скръстени ръце и вперен в мен поглед.

– Не разбирам какво имаш предвид.

Той се отдели от стената и влезе след мен в сградата, като ми подаде своето палто, понеже Лиса бе заминала с моето сухо палто.

– Видях ви как се карате пред църквата. Нима нямате уважение към Божия храм?

– За разлика от теб, аз имам достатъчно уважение към Божия храм, езичнико – изсумтях сърдито. – Ти дори не стъпваш вътре. Освен това, както сам каза, ние бяхме *пред* Божия храм.

– А пък ти не отговори на въпроса ми.

Само му се ухилих и навлякох палтото му.

Спряхме се в общото помещение, където момчетата и момичетата можеха да се срещат със своите гости морои. И понеже беше неделя, вътре бе претъпкано с хора. Всички бяха заети да си уреждат какво ще правят на следващия ден. Зърнах една малка незаета маса, сграбчих Мейсън за ръката ѝ го задърпах натам.

– Не трябва ли да се прибереш в стаята си?

Тръшнах се на най-близкия стол и се озърнах тревожно наоколо.

– Днес тук има толкова много хора, че едва ли някой ще ме забележи. Господи, писна ми да съм все затворена в стаята. А е минала само една седмица.

– И на мен ми писна. Така ни липсваше снощи. Събрахме се няколко души, за да се повеселим в стаята за отпих. Еди имаше грижата за барбекюто.

Простенах от мъка.

– Не ми говори повече за това. Не искам да слушам за страсотните ви забавления.

– Добре. – Той подпря лакът на масата и отпусна брадичка върху дланта си. – Тогава ми разкажи за Мия. Смяташ някой ден да я приковеш с един удар, нали? Доколкото си спомням, си го правила поне десетина пъти с разни персони, които се опитваха да те прекарат.

– Сега вече съм една нова реформирана Роуз – промърморих, надянала маската на скромна девица. Но май не се справих много добре, защото той тъй бурно прихна от смях, че едва не се задави. – Освен това, ако го направя, ще наруша изпитателните условия, наложени ми от Кирова. И тогава вече ще изхвърча като тапа отгук.

– Или казано с други думи, искаш да измислиш начин така да си го върнеш на Мия, че да не си навлечеш неприятности.

* Верига магазини за продажба на евтини стоки на дребно. – Б. пр.

Усетих как ъгълчетата на устните ми се разтягат в усмивка.

– Знаеш ли какво най-харесвам в теб, Мейс? Че мислиш точно като мен.

– Доста стряскащо заключение – отбеляза той сухо. – Тогав ми кажи какво мислиш за следното: аз зная нещо по-така за нея, но може би няма да се реша да го споделя с теб, защото...

Наведох се напред.

– О, вече събуди интереса ми. *Трябва* да ми кажеш. И то веднага.

– А може би не бива – продължи да ме дразни той. – Откъде да знам дали няма да го използваш за зло, а не за добро?

Примигнах кокетно.

– Можеш ли да устоиш на това лице?

Той замълча за миг, зает да изучава красивото ми лице.

– Не. Всъщност въобще не мога. Добре, ето каква е работата: Мия няма аристократичен произход.

Отпуснах се назад в стола си.

– Не ме занасяй. Това вече го знам. От двегодишна съм запозната с това кой кой е сред всички кралски фамилии.

– Да, ама има още нещо. Нейните родители са работели за един от аристократите от рода Дроздов. – Аз махнах нетърпеливо с ръка както се пропъжда досадна муха. Много от морите работеха в света на хората, но се намираше доста работа и в обществото на самите морои. Все някой трябваше да я върши. – По почистването. На практика са били прости прислужници и нищо повече. Баща ѝ косил тревата, а майка ѝ била камериерка.

Аз обаче се отнасях с искрено уважение към всекиго, който се хвашаше на почтена работа независимо в какво се състоеше тя. Все някой трябва да върши и гадната черна работа. Но също както с дрешките от Таргет, съвсем друга е работата, когато някой се опитва да се представя за такъв, какъвто не е. Макар да бях тук само от седмица, вече бях разбрала, че Мия отчаяно се натиска да попадне сред елита на училището.

– И явно никой друг не знае – отроних аз замислено.

– А пък тя естествено за нищо на света не иска да се разчуе. Нали ги знаеш как се държат онези от фамилиите с кралска кръв? – Мейсът замълча за кратко. – Е, с изключение на Лиса,

разбира се. Та те създават доста главоболия на Мия с изискванията си за безупречен произход.

– А ти откъде узна всичко това?

– Моят чичо работи като пазител за фамилията Дроздов.

– И ти просто реши да споделиш с мен тази строго пазена тайна, така ли?

– Ако не ме издъниш обаче. Така че сега изборът е твой. По коя пътека ще поемеш? На доброто или на злото?

– Мисля, че ще проявя милост към нея...

– Госпожице Хатаусей, много добре знаете, че не е редно да сте тук.

Една от надзирателките в женското спално помещение се изправи пред нас с изписано по лицето ѝ категорично неодобрение.

Не се шегувах, когато споменах, че Мейсът мисли точно като мен. Когато пожелаеше, можеше да бъде също толкова хитър, колкото и аз.

– В нашия клас имаме групов проект по хуманитарни науки. Как според вас да се подготвяме, ако Роуз не участва?

Надзирателката присви очи.

– Не ми изглеждате като заети с много работа.

Аз плъзнах по масата книгата на свещеника и я разтворих напосоки. Бях я оставила на масата, когато седнахме.

– Ние, хм, работим върху тази книга.

Тя продължаваше да ни гледа подозрително.

– Един час. Давам ви още един час тук. И наистина ще е по-добре да ви видя, че работите.

– Да, госпожо – рече Мейсът с безизразна физиономия. – Абсолютно.

Тя се оттегли, но без да престане да ни наблюдава.

– Ти си моят герой – обявих аз.

Моят герой посочи към книгата.

– Какво е това?

– Нещо, което ми даде свещеникът. Задах му един въпрос по време на службата.

Той ме зяпна смаяно.

– О, я престани да се звериш и се опитай да изглеждаш заинтересован. – Прелистих набързо азбучния показалец. – Опитвам се да намеря една жена, чието име е било Анна.

Мейсън плъзна стола си до моя, така че да седне до мен.
– Добре. Да се заемем с проучването.

Намерих номера на страницата, който ме отведе в раздела, посветен на житието на свети Владимир. Кое то не ме изненада. Изчетохме главата, търсейки къде се споменава името Анна. Когато го намерихме, се оказа, че авторът не се разпростира много подробно върху биографията ѝ. Само беше цитирал откъс от някакъв друг писател, който очевидно бе живял по времето на свети Владимир:

И с Владимир винаги е Анна, дъщеря на Фьодор. Тяхната любов бе тъй чиста и свята, както е между брат и сестра, а тя много пъти го бранеше от стригоите, които все търсеха как да унищожат и него, и светостта му. Пак тя бе тази, която го даряваше с утеха, щом духът му страдаше прекалено много, щом злото на Сатаната се опитваше да го срази и да порази здравето и тялото му. Тя го пазеше, защото те бяха свързани взаимно, откакто той ѝ бе спасил живота като дете. Това бе знак на Божията любов. Той бе изпратил на благословения Владимир пазител като нея, която бе целуната от сянката и винаги знаеше какво бе в сърцето му и в ума му.

– Ето че го откри – рече Мейсън. – Тя е била негов пазител.

– Да, ама не се казва какво означава това „целуната от сянката“.

– Вероятно не означава нищо.

Нещо в мен обаче отказа да повярва в това. Отново прочетох тези редове, като се опитвах да схвана смисъла в техния старомоден език. Мейсън ме наблюдаваше с любопитство, с вид на изгарящ от желание да помогне.

– Може би са се чукали – предположи той.

Засмях се.

– Той е бил светец.

– И какво от това? Вероятно и светците са харесвали секса. Тая работа с това „като брат и сестра“ ми звучи като прикритие.
– Посочи към един от редовете. – Ето, виждаш ли? Те са били „свързани взаимно“. – Намигна ми. – Това е зашифровано.

Свързани. Странен избор за дума, обаче не означаваше непременно, че Анна и Владимир са си разкъсвали дрехите един на друг.

– Не мисля така. Просто са били близки. Момчетата и момичетата могат да бъдат само приятели – заявих аз натъртено, а той ме удостои с насмешлив поглед.

– Така ли? Ние с теб *сме* приятели, но аз не зная какво се таи в „сърцето ти и в ума ти“. – Изражението на Мейсън стана престорено философско. – Разбира се, че никой не знае какво става в сърцето и мислите на една жена...

– О, я престани! – изпъшках аз и го пернах по ръката.

– Те са странни и чудновати създания – продължи той с все същия даскалски тон – и мъжът трябва да умее да чете мисли, за да разбере как да ги направи щастливи.

Започнах да се кискам неудържимо. Знаех си, че пак ще се забъркам в неприятности.

– Е, опитай се да прочетеш мислите ми и престани да бъдеш такъв...

Свързани взаимно... и винаги знаеше какво бе в сърцето му и в ума му.

Те са имали връзка, осъзнах аз. Можех да се обзаложа за това на всичко, което притежавах – което впрочем хич не бе много. Разкритието бе зашеметяващо. Имаше толкова много неясни истории за това как мороите и техните пазители са имали „връзка“. Но това бе първият път, когато конкретно научавах за някого, комуто това действително се е случило.

Мейсън забеляза смаяната ми реакция.

– Какво ти стана? Добре ли си? Имаш много странен вид.

– Да. Добре съм – свих рамене аз.